Gel[:b]lau

Часопис українців Німеччини
випуск #5, 01.09.2017

Заборонені слова в літературі
Zumba: tanz dich fit
Фестиваль хіпі в Німеччині
Lyrikfestival "Meridian Czernowitz"
Проект "Закохані в житя" — Muse for Youth

Як смакує осінь в Німеччині
Herbst in der Ukraine

електронна версія: www.gelblau.net

Kseniya Fuchs
Chefredakteurin, Designer

Ilona Ushenina
Chefredakteurin, Designer

Anton Vlasenko
Designer

Kateryna Prib
Designer

Bogdan Bondar
Web Developer

Kateryna Kostiuchenko
Illustratorin

Oleksandra Kulbaka
Lekrorat

Afina Khadzhynova
Lektorat

Hanna Myers
Lektorat

Dmytro Pukha
Lektorat

Daria Kyba
Lektorat

Susi & Cashew
Maskötttchen

Impressum

Herausgeber:
Ukrainisches Atelier für
Kultur & Sport e. V.
Hagelsbrunnen 2c
Telefon: +49 1525 396 97 65
E-Mail: red@gelblau.net
www.gelblau.net
www.fb.com/gelblau.ua
Auflage: 500 Exemplare
Erscheinungsweise: quartalsweise
Druck: “Друкарня ШТАТ”
вул. Б. Хмельницького 63,
79019 Львів, Україна /
Druckerei “Schtat”,
Bohdana Khmel’nyts’koho Str. 63,
79019 Lemberg (Lwiw),
Ukraine

Autoren:
Богдан Бондар / Bogdan Bondar
Лілія Демидюк-Schröder
Ксенія Фукс / Kseniya Fuchs
Ольга Грищенко / Olga Gryshchenko
Олег Гавріш / Oleh Havrisch
Афіна Хаджинова / Afina Khadzhynova
Антон Хейфец / Anton Kheifets
Світлана Коржавіна / Svitlana Korzhavina
Олена Лейбовіч / Lena Leibowitsch
Мар'яна Ломпас / Mariana Lompas
Вікторія Михайлова / Viktoriya Mykhailova
Жанна Огірчук / Zhanna Ogirchuk
Данило Попков / Daniil Popkow
Лілія Шутяк / Lilia Shutiak
Юрко Сущ / Yurko Sushch
Наталя Ткачук / Natalia Tkachuk
Людмила Третяк / Lyudmila Tretyak
Ілона Ушеніна / Ilona Ushenina

Für die Unterstützung möchten wir auch
folgenden Menschen bedanken:
Vsevolod Mostovetskyy (deutsches Lektorat)
& Anna Gucaljuk (deutsche Übersetzung).

Credits für Fotos:
Julie Neiss, Juri Velychko, Vasyl Salyga, Yevgeni Zubarev, Lilia Демидюк-Schröder, Kristin Soba, Uwe Driever, Ralph Kuhl, Jürgen Staab, Ilona Ushenina, Oleksandra Sorokina, Kseniya Fuchs, Afina Khadzhynova, Anton Kheifets, Natalia Tkachuk, Ukrainer in Franken e. V. , www.kpi.kharkov.ua, simonova.tv, pixabay.com, freepic.com, www.instagram.com/sergeipolunin, flicr.com - Alagich Katya, Wikipedia Commons, unsplash.com

Dieses Werk sowie seine Teile sind
urheberrechtlich geschützt.

ISSN: 2509-8136

Від редакції

Любі читачі!

Повітря вже заповнили осінні запахи, за вікном – вогняно-жовта феєрія, а школярі поспішають до школи. І, мабуть, одним із перших завдань буде твір на тему “Як я провів літо”. А як провели його усі ми?

Згадуючи літо, хочеться відзначити надзвичайну кількість громадських проектів, спрямованих на допомогу постраждалим в АТО, розвиток української культури та позитивного іміджу України за кордоном.

Але літні проекти вже позаду, зимові – ще в розробці, а світ починає святкувати осінні врожаї. Львів запрошує жителів та гостей міста на свята сира, вина та кави, а українська столиця – на міжнародний фестиваль сучасного мистецтва Гоголь Фест.

В той самий час Німеччина збирає гарбузовий врожай і шукає найбільшого гарбуза, мабуть, того самого, який міг би перетворитись на карету Попелюшки. Дивовижні гарбузові інсталяції та змагання можна побачити протягом декількох місяців у місті Людвігсбург.

А ще не забуваємо про всесвітньовідомий Октоберфест, а також свято молодого вина та джаз-фест у Берліні. Все восени, все треба встигнути до зими, коли у вікнах вже запалають ліхтарики, а міста пірнуть у тишу в радісному очікуванні Різдва.

Але поки що давайте святкувати!

Із вдячністю й щирою повагою,
редакція часопису Gel[:b]lau

#всебудегельблау!

Liebe Leserinnen, Liebe Leser,

der Herbst steht vor der Tür und die Kinder beilen sich zur Schule. Wahrscheinlich wird eine der ersten Aufgaben ein Aufsatz zum Thema “Wie habe ich meinen Sommer verbracht” sein. Und wie haben wir ihn verbracht?

Zurückblickend auf den Sommer sehen wir eine Menge von Sozialprojekten, die auf die Hilfe der Kriegsopfer in der Ukraine, die Förderung der ukrainischen Kultur und des positiven internationalen Images des Landes abzielten.

Aber diese Projekte liegen bereits in der Vergangenheit und die Welt bereitet sich auf den Winter vor. Lemberg lädt die Einwohner und Gäste der Stadt auf das Fest von Wein und Käse sowie zum Lemberger Kaffeefestival. Die Hauptstadt Kyiw öffnet die Türe für das internationale Festival der modernen Kunst “Gogol Fest”.

Zur gleichen Zeit erntet Deutschland Kürbisse und sucht nach dem größten davon – wahrscheinlich genau dem, der sich in die Kutsche für die Aschenbrödel verwandeln kann. Wunderschöne Kürbisinstallationen können zwei Monate lang im Blühenden Barock Ludwigsburg betrachtet werden.

Lasst uns auch nicht das Oktoberfest, Weindorf und Jazz Fest in der Hauptstadt vergessen! Alles im Herbst, alles muss noch vor dem Winter stattfinden. Denn dann werden die Fenster durch die Kerzen und Lichterketten beleuchtet und die Städte in freudiger Erwartung der Weihnacht in die Ruhe eintauchen.

Aber es ist noch etwas Zeit bis dahin. Solange lasst uns einfach feiern!

Ihre Redaktion

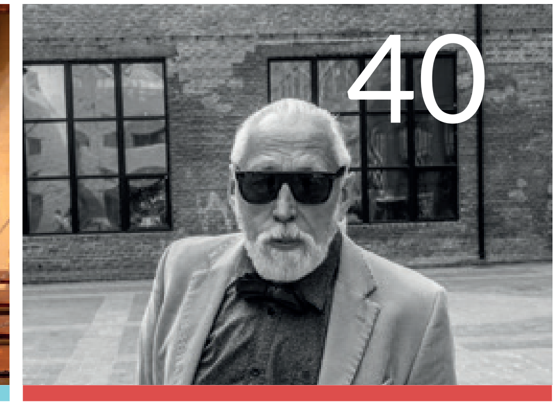

01 02 03 04 05 06 07 08 09 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64

Від редакції / Editorial

Тема номеру / Hauptthema
- Як смакує осінь / Herbst in der Ukraine

Персоналії / Personalien
- Юлія Найс / Julie Neiss

Чоловіча сторінка / Männerkolumne
- Назад у майбутнє / Zurück in die Zukunft

Діаспора / Diaspora
- Вперед і вгору / Zwei Wochen ohne Krieg
- Літо. Фестивалі. UAKS. / UAKS Festivalsommer
- Українська культура у Франконії / Ukrainische Kultur im fränkischen Land
- Магія українського віночка / Magie im ukrainischen Kränzchen

Auf Deutsch
- Poesie anzuhören – nach Czernowitz!
- 2017. Die Ukraine, Charkiw
- Berühmte Ukrainer
- SKS – SportschifferKüstenSchein

З України / Aus der Ukraine
- Таблетки для щастя / Pillen für Glück
- Закохані в життя / Muse for Youth

Стиль життя / Lifestyle
- Аж мову відняло! / Sprachbarriere
- Gel[:b]lau мандрує світом / Gel[:b]lau Reisen
- Don't worry – be hippie!
- Zumba: з танцем до здоров'я / Zumba: tanz dich fit!

Культура / Kultur
- Заборонені слова в літературі
- Огляд літератури
- Jazzfest Berlin 2017
- ДМ: знайдіть різницю / DM: Zwischen Dnipro und München
- Комікси від Катрини

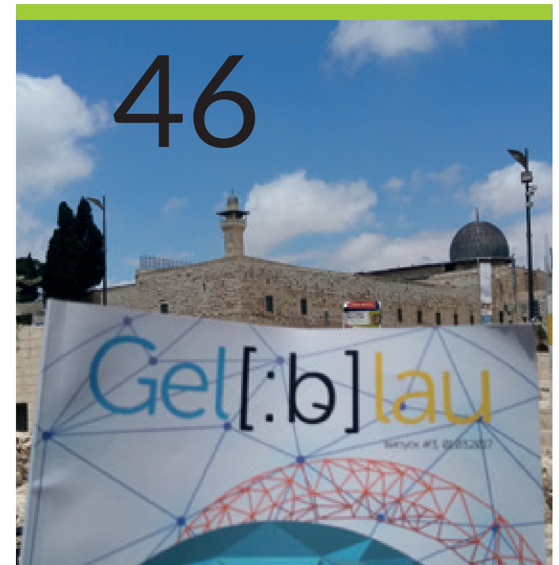

Як смакує осінь в Німеччині

Осінь – час проводжати літо та збирати врожаї. В німецькому місті Людвігсбург, що біля Штутгарту, знають як це робити зі смаком. З гарбузовим смаком!

Адже саме тут з **1 вересня по 5 листопада** традиційно проходить найбільший у світі фестиваль гарбузів. Понад 450 тисяч гарбузів, кабачків та цукіні різних видів виставляють щороку під час святкування помаранчевого дива. Гарбузові скульптури, жива музика, регати на гарбузових човнах, купа сувенірів та смаколиків – все це очікує Вас на цьому унікальному заході, який збирає близько 400 тисяч відвідувачів з різних куточків світу.

Щороку експозиція має свою тему, цього разу це старий Рим. Скульптури у вигляді Юлія Цезаря, античних арок та терм, колісниць та квадриг створив художник **Піт Руге (Pit Ruge)**, який вже 17 років займається "гарбузовим мистецтвом".

Якщо виставки недостатньо, можна взяти участь у гарбузовій регаті (Kürbisregatta), де в якості плавучих засобів використовуються гігантські гарбузи. Хоча через велику вагу гарбузів (близько 300 кілограмів) гонки перетворюються, скоріше, на змагання хто довше залишиться на плаву і не перевернеться.

Не менш цікавими є змагання на найважчий та найбільший гарбуз. Поки лідерство утримує гарбуз Маттіаса Вюршінга вагою **901 кг.** Подивимось, чи зможе хтось цьогоріч подолати цей рекорд. Гарбуз-переможець розбивається під час окремої церемонії в останній день фестивалю, а його насіння роздається відвідувачам.

Крім того, на фестивалі можна скуштувати різноманітні гарбузові страви: супчик, бургери, пироги, попкорн і навіть гарбузове вино.

До речі про вино.

Осінь – це, як відомо, виноробний сезон. А якщо Ви були уважним читачем, то маєте пам'ятати з нашого минулого випуску про винні скарби Німеччині. В кожному з винних регіонів країни проводяться традиційні святкування молодого вина (Weinfeste та Weindörfer). Рислінг, піно нуар або шпетбургундер? Для того, щоб з'ясувати, яке вино вам найбільше до смаку, доведеться завітати не на одне таке святкування.

Найбільше у світі свято вина проходить у винному центрі Німеччині, містечку **Бад Дюркхайм** (Bad Dürkheim) у Пфальці. З 11 по 21 вересня тут знову пропонуватимуть гостям більш ніж 300 сортів вина. В минулому році це свято відвідало більше 640 тисяч виноманів.

Але як не крути, у свідомості кожного іноземця Німеччина асоціюється все ж таки більш з пивом, аніж з вином. І це не дивно для країни, в якій виробляється близько 5000 сортів пива. Найбільше свято пива у світі – Октоберфест – проводиться тут ще з далекого 1810 року, коли спадкоємець баварського престолу Людвіг одружився з принцесою Терезою. На свято запросили жителів Мюнхена і пригощали всіх гостей саме пивом. Ця ідея так усім сподобалась, що свято осені і пива вирішили влаштовувати щороку. Починається воно великою процесією за участю різних пивоварень з різних регіонів Німеччини. Рівно опівдні бургомістр Мюнхена відкриває першу бочку пива, наповнює кухоль і виголошує промову, після чого мільйонне місто перетворюється на величезну пивну.

Щорічно на Октоберфест приїздять біля 6 мільйонів гостей із різних країн світу, які випивають 5 мільйонів літрів пива, з'їдають 320 тисяч ковбасок та 590 тисяч курчат. Кожна пивоварня має свій намет, в якому гості сидять за довгими дубовими столами та п'ють пиво під національну баварську музику. Домівка Gel[:b]lau, місто Штутгарт, теж має чим привітати гостей. Місцевий Cannstatter Wasen – друге після Октоберфесту свято пива у світі.

Отже, вирішувати вам: гарбуз, вино, пиво чи все разом. Осінь в Німеччині – на будь-який смак.

Herbst in der Ukraine

Der Herbst steht vor der Tür: die goldenen Blätter lösen sich von den Ästen und tanzen in der Luft, die Sonne geht vom Tag zu Tag schneller unter und umso kostbarer werden ihre Strahlen. Deutschland feiert Wein und Bier, bereitet Köstlichkeiten aus Kürbissen zu. Was passiert aber zur gleichen Zeit in der Ukraine?

Lemberger Kaffeefestival, das Festival von Wein und Käse, Gogol Fest: Das sind unsere Pläne für den ukrainischen Herbst! Vielleicht kommen Sie mit?

Auch hier geht das Leben trotz der schweren politischen Lage weiter. Ende September lädt die westukrainische Metropole Lemberg (ukr. Lwiw) zum **Lemberger Kaffeefestival** ein, während dessen Festivalgäste den internationalen erlesenen Kaffee in allen seinen Variationen nicht nur in den besten Kaffeehäusern der Stadt, sondern auch auf dem Kaffeemarkt genießen können.

Wo es Kaffee gibt, gibt es auch Eclair – unter diesem Motto wird der **“Tag des Eclairs”** veranstaltet. Es wird gebacken, verkostet und auch bewertet – denn auch dieses Jahr wird **das beste Eclair Lembergs** ermittelt und ausgezeichnet. Die Sportfreunde können an der **“Kaffee Velo Meile”** teilnehmen und nach einer Tasse des aromareichen Kaffees durch die Lemberger Altstadt radeln.

Und schon nächsten Monat wird es wieder im Lemberg gefeiert:

Drei Tage lang im Oktober werden Hunderte Arten von Wein und Käse auf dem zentralen Marktplatz präsentiert. **Das Festival von Wein und Käse** wurde 2010 ins Leben gerufen und fand sofort die Zustimmung der Einwohner und Gäste der Stadt. 2012 wurden im Rahmen des Festivals über 15.000 Liter Wein getrunken und 7.500 Tonnen Käse verkauft! Das bunte Festivalprogramm sieht aber nicht nur Gaumenfreude vor, sondern auch Unterhaltung jeglicher Art für Erwachsene und Kinder — Musikbands, Gewinnspiele, Verkostungen. Und selbstverständlich durfte der **Lemberger Käsekuchen** nicht fehlen – dieser wird im Rahmen des Festes gesondert gefeiert. Übrigens: Die Besucher des Stuttgarter Sommerfestivals der Kulturen hatten dieses Jahr zum ersten Mal die Möglichkeit, dieses berühmte ukrainische Meisterwerk am Essenstand des **Ukrainischen Ateliers für Kultur & Sport** zu probieren.

Aber nicht nur der Körper, sondern auch der Geist bekommt im Herbst etwas Nahrung. “Heute, in der Zeit, in welcher die Welt mit Informationsmüll gestopft ist, in welcher wir mit der Vorahnung einer Katastrophe, in einer unerträglichen Erwartung der Zukunft leben, wie ist es möglich sich selbst nicht zu verlieren?”

Mit dieser Frage beschäftigt sich das erste **ukrainische Festival der modernen Kunst “Gogol Fest”**, das 2007 gegründet wurde und nun bereits am 07. September zum 10. Mal in Kyiw startet. Zehn Tage lang werden Werke aus den Bereichen Musik, Theater, Tanz und bildender Kunst der ukrainischen sowie internationalen Künstler gezeigt.

Besondere Erwähnung genießt ARCsquat Gogol Fest. Die hauptstädtischen Maler haben bereits in den 90er für sich die alten verlassenen Gebäude entdeckt und diese mit dem Leben befüllt. Nun macht ein solches Gebäude für 54 Tage seine Türe auf und wird zur Arche der modernen Kunst, einem Ort, zu dem jeder Künstler etwas Eigenes mitbringen kann. Jedoch wird das Gebäude nach dem Ende des Festes abgerissen, um die endlose kreative Energie ins Freie zu setzen. Oder vielleicht um den Platz für etwas Neues zu schaffen

Also wird es Zeit, mit einem Glas Wein und einem Käseteller den Sonnenuntergang zu genießen.

Willkommen im Herbst

Ілона Ушеніна
та Ксенія Фукс

ЮЛІЯ НАЙС:

з квітами у фотосумці

Данило Попков

Абстрактне слово "діаспора" – це тисячі окремих історій українців: їх самопошуку та боротьби за себе у іншому суспільстві, успіху і невдач, любові до Батьківщини чи її зречення, і, врешті, кохання. У минулому номері ми спілкувались з лікарем Павлом Хайкіним. Для цього номера ми зустрілись з фотомисткинею та харків'янкою Юлією Найс.

Юліє, як давно ти у Німеччині та чому вирішила приїхати?

Десь п'ять років тому. Причин для переїзду було декілька, однією з головних – бажання отримати тут освіту.

На твоїй сторінці у Facebook вказано, що ти вчилась банківській справі у Харківському економічному університеті, а наступна освіта – університет Франкфурта за фахом театро-, кіно- та медіазнавство. То коли ти вирішила відмовитись від стабільної банківської кар'єри на користь фотографії?

Важко назвати точний момент. Мабуть, почала ще студенткою у Харкові. Робила фото своїх друзів на примітивну камеру, намагаючись їх художньо обробляти. Згодом люди самі почали мене знаходити і просити познімати. Тоді це було хобі. Після переїзду, як почала ходити до мовної школи, потім – до університета, фотографувала нових знайомих. Деякі з них питали, чи не фотографую весілля? «А чому б ні?», – подумала тоді я. І хоч не заробляла на тому, проте почала формувати портфоліо. До речі, флористикою я також почала займатись після того, як подружка попросила зробити їй весільний букет.

А де ж, власне, ти навчилась фотографувати, працювати з фототехнікою? Здається, на твоєму факультеті викладались більше теоретичні аспекти мистецтва.

Це правда. Переважно, вчилась сама, переглядала роботи відомих фотографів, до того ж, серйозним досвідом була робота у фотостудії.

Цікаво, чи важко було знайти працю фотографа з фінансовою освітою?

Доволі важко. Шукала близько чотирьох місяців. За цей час надіслала близько сотні резюме. Майже на всі я отримала відмови, деякі залишались без відповіді. Знайшла роботу доволі раптово: у одному з торгівельних центрів побачила оголошення, що фотостудія шукає фотографа. Зателефонувала, пройшла співбесіду і наступного тижня вже почала працювати. Цікаво, що коли звільнялась, у своїй поштовій скриньці випадково знайшла відмову від цієї ж студії. Мабуть, відбором кандидатів займалась наймана агенція, яка оцінювала кандидатів за формальними критеріями. Отже, найкраще – шукати особистий контакт з майбутнім працедавцем.

То як ти дійшла до відкриття власної студії?

Ця робота була дуже цікавою та корисною, бо навчила працювати з клієнтами, професійним студійним обладнанням та практикувати німецьку, але дуже швидко стала нудною та марудною. Деяким колегам-фотографам щодня робити одноманітні речі було до вподоби, для них фотографія – швидше, ремесло, засіб заробляння грошей, вони не фотографували «для себе» у позаробочий час. Мені ж стало там просто затісно, хотілось більше творчості, експериментів. Саме тоді я почала всерйоз думати про власну фотостудію та почала підшукувати приміщення.

Чи складно було відкрити власну справу? Які труднощі спіткають тут початківців?

Першою проблемою було знайти у Франкфурті гідне приміщення за адекватну ціну. Нерідко орендодавці просили довідку про доходи, а одного разу мені відмовили навіть коли запропонувала оплатити на рік вперед. До того ж, доведеться вкласти гроші у ремонт та меблі. Друге – треба бути готовим до німецької бюрократії: реєструватись у різноманітних установах, сплачувати страхування та докладно вести податкову звітність. Хоч я чула, що у Німеччині сплачують чималі податки, та спочатку була шокована скільки грошей маю віддавати. Тепер звикла, що гонорар за одне весілля раз на два-три місяці йде у податкову.

Чи велика конкуренція серед весільних фотографів та флористів у Франкфурті, Німеччині?

Фотографів тут справді багато, але не багато оригінальних, які мали б власний стиль. Щодня переглядаю сотні весільних фотографій і можу сказати, що на всю Німеччину їх лише кілька. Це дуже дивно: незважаючи на те, що у Німеччині набагато більше можливостей для розвитку, подорожей, обміну інформацією, в Україні цікавих фотографів набагато більше. У флористиці схожа ситуація: те, що в Україні вже було п'ять років тому, у Німеччині набирає популярності лише зараз. Звісно, це надає переваг.

Чим німецькі весілля відрізняються від українських? Які у німців весільні традиції, що дарують подружжю?

Часто реєстрація шлюбу і весілля не збігаються, наприклад, пара справляє весілля після року життя у шлюбі. Щодо традицій, то майже на кожному весіллі чоловік і дружина вирізають намальоване на великому простирадлі серце, де написані їх імена: хто перший завершить, той буде головним у родині. Також поширене розпилювання колоди вдвох, що символізує сімейну командну працю. Найчастіше дарують гроші, але не у конвертах, як у нас, а роблять з них орігамі, іноді – цілі картини.

Чи часто пари вінчаються? Яке ставлення молоді до церковного шлюбу?

Вінчаються доволі часто. Часом обряд проводять два священни-ки, наприклад, якщо чоловік належить до євангелістської церкви, а дружина – до католицької.

А якщо один з подружжя представляє відмінну від Європи культуру? Як спілкуються родичі між собою, запрошують перекладачів?

Нещодавно фотографувала весілля, де дружина – індійка. То все було у індійському стилі. Було кумедно, коли маму нареченого, статечну бізнес-вумен, вбрали у сарі. Подружній танець також був індійським. Мені дуже сподобалось. Щодо мови, то багато німців, особливо за 40, добре володіють англійською. А якщо в когось труднощі з мовами, близькі перекладають.

Чи траплялись якісь курйозні ситуації?

О, так! Одного разу після урочистого: "А тепер ви можете поцілувати один одного", наречений помилково поцілував дружку нареченої, що стояла поряд. Всі були шоковані. Іншого разу церемонія у церкві почалась, а нареченого все не було, бо він не міг знайти вільне паркувальне місце. Замість того, щоб підтримати наречену, дехто з родичів почав жартувати, що він, мабуть, вже знайшов собі іншу.

Які в тебе плани на майбутнє, якщо це, звісно, не таємниця?

Планів багато. Від локальних – почати займатись весільними сукнями, до глобальних – відкрити колись власний весільний салон.

Юліє, дякуємо тобі за щирі і цікаві відповіді та від імені усієї команди та читачів Gel[:b]lau бажаємо тобі успіху!

Julie Neiss: Blumen in der Fototasche

Julie Neiss hat in ihrer Heimatstadt Charkiw Finanzen studiert. Doch das Leben hat es anders entschieden und aus einem Hobby ist Beruf geworden. Dank Anfragen aus dem Freundeskreis konnte Julie an ihrem Portfolio als Fotografin feilen. Danach folgte der erste Job in einem Fotostudio, in dem ambitionierte Künstlerin die technische Seite der Fotografie lernen konnte. Um diesen Traum zu verwirklichen hat sie um die 100 Bewerbungen geschickt.
Die Mühe und Zielstrebigkeit haben sich ausgezahlt: Heute ist Julie Besitzerin eines eigenen Fotostudios in Frankfurt (M) mit Fokus auf Hochzeitsfotografie und stellt neben den Hochzeitsalben auch die Brautsträuße zusammen.
Für die Ukrainerin ist es jedoch nur ein weiterer wichtiger Meilenstein, denn das globale Ziel von Julie ist ein eigener Hochzeitssalon.

Tesla Model S/X/3

Максимальний пробіг: 400-500 км
Потужність: 360-760 к.с.
Орієнтовна ціна: 80.000 €

Розпочинає наш огляд безсумнівний лідер – американська компанія Tesla Motors на чолі з Елоном Маском. Саме Маск, завдяки своїй Теслі, відновив преміальний статус електромобілів. Незважаючи на її високу вартість, Tesla поєднує в собі стиль, потужність і новітні технології. Цю шалену суміш доповнює також анонсоване повністю автономне керування, найбільший пробіг у своєму класі та розміщені по всьому світу станцій швидкісної підзарядки(Tesla Supercharger), число яких щороку зростає. А з початком офіційного продажу Tesla Model 3 наприкінці 2017 року за ціною у 35.000 €, вона може стати ще й наймасовішим електромобілем в історії.

НАЗАД У МАЙБУТНЄ, АБО ВІДНАЙДЕНИЙ ТРАНСПОРТ

Богдан Бондар

Електромобілі користувались високою популярністю ще в 19-му столітті. Починаючи з перших розробок, датованих 1830-м роком, і аж до початку 20-го ст. електрокари широко використовувались абсолютно різними верствами населення: лікарі, політики, таксисти – усі відчули на собі перевагу безшумного переміщення на великі для того часу відстані до 100-130 км на одному заряді. На жаль, в 30-х роках, завдяки різкому зниженню ціни на нафту і перевазі у швидкості та дальності автомобілів з ДВС, електротранспорт відійшов на задній план... І ось нарешті, майже через 100 років, ми з вами знову опинилися на розі розквіту транспортної електрифікації. Тож, якщо ви плануєте внести свою лепту в екологічно чисте, економічно вигідне і елементарно стильне авто, зверніть вашу увагу на наступну добірку на будь-який смак:

Opel Ampera-e (Chevrolet Bolt EV)

Максимальний пробіг: 400 км
Потужність: 200 к.с.
Орієнтовна ціна: 35.000 €

Якщо ви підшукуєте бюджетну альтернативу Теслі, зверніться до автомобільного гіганта General Motors. Його новітній Chevrolet Bolt EV пропонує вражаючий пробіг та достатню потужність за середню вартість бензинового авто, не кажучи вже про космічний інтер'єр новинки.

Nissan Leaf

Максимальний пробіг: 170 км
Потужність: 107 к.с.
Орієнтовна ціна: 30.000 €

Найбільш масовий електрокар в історії, більш ніж 250 тисяч проданих авто у світі, найкраще авто світу і Європи 2011-го року – усе це про японського рекордсмена Nissan Leaf. Хоча сьогодні у нього з'явилося багато гідних конкурентів, Leaf все ще залишається дуже привабливим вибором в якості універсального авто.

BMW i3

Максимальний пробіг: 180 км
Потужність: 170 к.с.
Орієнтовна ціна: 40.000 €

Багато хто ототожнює Німеччину з автомобілями, і не дарма. Ось і на цей раз баварцям є чим відповісти у новітній галузі електричних авто. Незважаючи на відносно невеликий запас ходу, BMW i3 має унікальний дизайн, неймовірно стильний салон, ну і безумовно німецьку якість.

<<екологічно чисте, економічно вигідне і елементарно стильне авто>>

Renault ZOE

Максимальний пробіг: 300 км
Потужність: 91 к.с.
Орієнтовна ціна: 25.000 €

Завершує наш огляд найбільш демократичний французький легіонер від Renault. В першу чергу він підкупає своєю вартістю і водночас досить солідним запасом ходу на одній зарядці. Також багатьох привабить дизайн у стилі сучасного мінімалізму та можливість взяти батарею на прокат у офіційного представника Renault у вашій країні

Fotos ©: Юрій Величко

Вперед і вгору!

Тридцять дітей із найрізноманітніших куточків України у віці від восьми до чотирнадцяти років. Усіх їх об'єднує одне: їх батьки пожертвували собою на фронті в зоні АТО. Деяким війна повернула батька-каліку, але у більшості забрала назавжди. І чи можливо після такого знову запалити дитячі очі, знову повернути дітям віру у щасливе життя? **Можливо**! І саме це поставив собі за мету проект "**Два тижні без війни**" (а в народі: "**Вперед і вгору**!"). Організований він за співпраці фонду «Міжнародна асоціація підтримки України» та німецько-українського товариства **МАРБУРГ ОБОЗ+**.

Уже втретє приїжджають діти до Німеччини: усе це завдяки внескам небайдужих, активності волонтерів та саможертовності організаторів – **Світлани Дяченко** та **Олени Рязанцевої**.

Отож, гайда до подробиць! Програма цих двох тижнів була настільки насичена, що усього і не перелічиш: проживання у лісовому таборі, прогулянки містом, зустріч із мером, відвідини ратуші та музеїв, купання в басейні та катання на човнах. У творчій майстерні дітлахи ліпили, малювали, катались на роверах та скейтах, теслювали і – що стало апофеозом їх творчості – заповнили своїми думками та мріями величезне біле полотно, яке тепер прикрашає одну зі стін в центрі Марбурга.

А ще був детективний майстер-клас, зоопарк та атракціони у Holiday-Park. Не обійшлося і без домашнього затишку: під час відвідування Франкфурту та Кобленцу діти жили в родинах тамтешніх українців.

Вільний час також рідко був дійсно вільним завдяки невичерпній енергії вихователів. Тут вам і ранкова гімнастика, і смаження зефірок коло вогнища, і танці з іграми. А щоб висловити свою подяку місту (та й взагалі просто показати, які ми, українці, круті) був організований танцювальний флешмоб у центрі Марбурга.

Якщо Ви хочете підтримати цей проект, звертайтесь до Deutsch-Ukrainischer Verein Marburg OBOZ Plus!

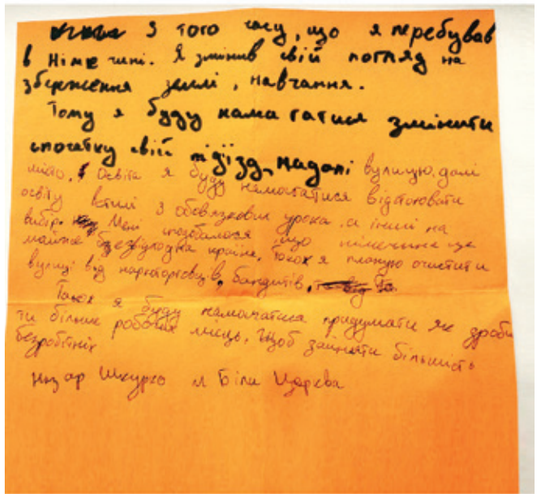

ОЛЕНА РЯЗАНЦЕВА – ОРГАНІЗАТОР

Ідея проекту з'явилась ще у 2014-му році, коли прийшло розуміння, що майбутнє належить дітям, які зростають за часів війни і які від неї найменш захищені. Ми хотіли донести до них, що вони не самі, що за кордоном є підтримка.

Було непросто: організація забрала багато сил та особистого часу, але ми не мали права відпочивати чи ображатися. Важко було переконати маму чи тата, які вже мають втрати у родинах, відпустити дітей у подорож. Але сил надавали результати першого проекту: спогади про щасливі очі дітей, листи від батьків, повні подяки.

Мені проект дав віру в краще майбутнє. Віру, що одна людина теж може щось змінити на краще, а як у купі з іншими – так ще більше!

МАРІЧКА БЕРІЗКО – ВИХОВНИЦЯ

Представник національної скаутської організації Пласт.

Цей проект для дітей не просто важливий, він необхідний. Не можна навчитися знову бути щасливим, коли перебуваєш в гнітючому оточенні війни, через яку довелося швидше подорослішати. Німеччина подарувала атмосферу спокою і затишку. Коли до нас пише бабуся дитини, дякуючи за те, що її внук знову почав сміятися після смерті батька, то це, мабуть, найбільша нагорода у світі.

За цю поїздку я навчилася помічати більше прекрасного навколо, і саме чарівний Марбург в цьому дуже допоміг. Тепер знаю, як має виглядати моя Україна, тому "Вперед і вгору!", до справи

Im Juli sind 30 kriegstraumatisierte Kinder im Rahmen des Projektes **"Zwei Wochen ohne Krieg"** nach Marburg gekommen. Das Ziel war, den Kindern eine andere, friedliche Welt zu zeigen, sie zu unterstützen und bei denen das Lächeln sowie den Glauben an eine glückliche Zukunft wiederzubeleben. Das Projekt wird von dem Verein **"OBOZ Plus Marburg"** organisiert und lebt von den Spenden und von dem unerschöpflichen Engagement der Menschen, die ein großes Herz für Kinder haben.

Das Programm war sehr bunt und vielfältig: Spaziergänge, Treffen mit dem Oberbürgermeister, Besuche von Museen, Schwimmbad, Zoo- und Holiday-Parks. Ein wichtiges Teil war die Kunstwerkstatt, wo Kinder an einem Riesenbanner ihre Träume und Gedanken malerisch und wörtlich ausgedruckt haben. Jetzt ist dieses Meisterwerk in der Stadtmitte von Marburg zu sehen.

Während der Reise nach Koblenz und Frankfurt wurden sogar ein paar Tage in ukrainischen Gastfamilien verbracht. Für die Langeweile hatten die Kinder keine Zeit: sie verbrachten jede freie Minute mit Tanzen, Spielen und anderen Aktivitäten. All das hat dafür gesorgt, dass die Kinder geheilt, glücklich und mit vor Freude leuchtenden Augen nach Hause zurückgekehrt sind.

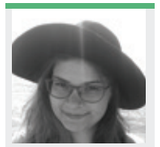

Світлана Коржавіна

U.A. Transport
Umzüge. Kleintransport. Entrümpelung.
0711 / 576 46 293
http://ua-transport.de

Ви плануєте переїзд та не знаєте, з чого почати?
Ви придбали меблі та шукаєте перевізника?

U.A. Transport пропонує Вам квартирні перевезення та транспортування меблів у Штутгарті та по всій Німеччині від професіонала.
Вантажівка, якою здійснюються перевезення, обладнана усім необхідним, тож Ваші речі залишаться неушкодженими!
Зателефонуйте та отримайте першу безкоштовну консультацію!

UAKS
UKRAINISCHES ATELIER FÜR KULTUR & SPORT E. V. ПРОПОНУЄ:

- Графічний дизайн
- Веб-дизайн
- Корпоративний дизайн
- Маркетинговий та Веб-Консалтинг

В нас Ви можете замовити дизайн логотипу та фірмового стилю, розробку брендбуку, дизайн поліграфічної продукції.
Сучасний, стильний та неординарний дизайн від професіоналів! info@uaks.de

Like
fb.com/uaks.eV/

Літо. Фестивалі. UAKS.

Літо 2017-го року було дуже врожайним на культурні події для Українського Ательє Культури та Спорту. Вже на початку червня «ательєшники» почали готуватися до фестивалю українського кіно **«Відкрита Ніч – Дубль 20»**, який традиційно відбувається в Києві протягом однієї ночі просто неба на набережній Дніпра. Щороку в останню суботу червня на майданчику збираються автори фільмів і глядачі для знайомства з новинками українського короткометражного дебютного кіно. За 20 років роботи фестивалю у складі журі побували понад 100 відомих митців не лише України, а й світу.

З метою збільшення глядацького кола та просування національного кіно на міжнародному рівні організатори фестивалю вирішили його розповсюджувати за допомогою партнерів, які облаштовують арт-майданчики в своїх містах. Цього року Ательє Культури та Спорту стало таким партнером! Крім Штутгарта фестиваль транслювали наживо ще 70 міст України, Єгипту, Канади, Об'єднаних Арабських Еміратів, Польщі та Португалії.

Конкурсна програма складалася з трьох номінацій: ігрове кіно, документальне кіно та анімація. Також в рамках фестивалю було показано 15 кінострічок з категорії «Ретроспектива» – тож загалом глядачам було представлено більше 40 короткометражних фільмів, які транслювались з англійськими субтитрами. Результати фестивалю були оголошені традиційно на світанку.

Крім конкурсної кінопрограми організатори з Києва також влаштували символічні змагання серед арт-майданчиків. За результатами фотозвітів та активності під час підготовки та проведення фестивалю Українське Ательє Штутгарта разом із локацією в Абу-Дабі було визнано «найактивнішими зарубіжними майданчиками»!

А за декілька тижнів після «Відкритої Ночі» в Штутгарті розпочався **Літній Фестиваль Культур** (Sommerfestival der Kulturen), який з 2001-го року став традиційною частиною літньої розважально-культурної програми міста. Треба зазначити, що до цього року Україна жодного разу не була представлена на цьому святі культурного різноманіття.

Ukrainisches Atelier für Kultur und Sport

Like

fb.com/uaks.eV/

Отже «ательєшники» вирішили це виправити. Як результат – протягом двох днів Україна була представлена двома власними наметами, які можна було побачити ще здалеку.

В суботу 15-го липня команда представила на своєму стенді традиційні українські прикраси, ляльки-мотанки, запашні чаї з Карпат та витвори українського образотворчого та ужитково-побутового мистецтва. Справжнім хітом фестивалю став український фотостенд, повз який не міг пройти жодний відвідувач.

А наступного дня, в неділю українці пригощали гостей традиційними стравами та напоями: узвар та квас, вареники та пиріжки, картопля та канапки з сальцем та солінням, львівська кава та сирник – все це можна було спробувати завдяки кулінарній підтримці неперевершених українських майстринь Штутгарта.

А якщо хтось пропустив цю гастрономічну феєрію, приходьте **22-го жовтня до Дня Культур у Treffpunkt Rotebühlplatz**, де Українське ательє знову дебютуватиме з кулінарними шедеврами. Ласкаво просимо!

UAKS Festivalsommer

Ксенія Фукс,
блогер,
kseniyafox.com

Am Samstag, den 24. Juni 2017 hat in Stuttgart das ukrainische Filmfestival **„Vidkryta Nitsch / Open Night #20“** stattgefunden, dessen Ziel war, eine Plattform für die Förderung moderner ukrainischer Kinoindustrie zu erschaffen. Organisiert vom Verein Ukrainisches Atelier für Kultur und Sport e. V. (UAKS),
der zum offiziellen Veranstaltungspartner des Festivals wurde, kamen die ukrainischen Filmspiele zum ersten Mal nach Deutschland. Neben dem Filmwettbewerb haben die Organisatoren in Kyiw auch einen Wettbewerb zwischen den 70 Übertagungs-Locations durchgeführt.

Die Stuttgarter Location des UAKS, die u. A. Gäste aus Karlsruhe, Frankfurt und Filmakademie Baden-Württemberg in Ludwigsburg empfangen durfte, wurde zusammen mit Abu-Dhabi basierend auf den Aktivitäten während der Vorbereitung sowie der Übertragung des Festivals als „aktivste internationale Plattform“ gekürt.

Gleich danach haben die stolzen Ukrainer ihr Land zum ersten Mal auf dem **Sommerfestival der Kulturen** in Stuttgart präsentiert. Auf dem Warenverkaufsstand wurden traditioneller ukrainischer Schmuck, Wickelpuppen (Motanka), aromatischer Tee aus die ukrainischen Karpaten sowie ukrainische Kunstwerke präsentiert. Am nächsten Tag haben die Ukrainer mit traditionellen ukrainischen Köstlichkeiten und Spezialitäten am Essenstand gesorgt.

Und wenn Sie das vermisst haben, dann gibt es noch eine Gelegenheit, ukrainische Speisen zu verkosten. **Am 22. Oktober im Treffpunkt Rotebühlplatz** wird Ukrainisches Atelier für Kultur und Sport mit einem eigenen Essenstand wieder vor Ort sein! **Herzlich Willkommen!**

Verein der Ukrainer in Franken e. V.

Українська культура у серці Франконії

Український національний одяг, гуцульський говір, різдвяні традиції, весілля і похорони, народження і смерть – на сцені Коломийський драматичний театр ім. Озаркевича. Глядачі в захваті від емоційного дійства, колоритних костюмів та майстерності акторів. Оплески, квіти, жвавий обмін враженнями, інтерв'ю за кулісами... В цей момент нікому й не спадає на думку, що все відбувається у серці Франконії, місті Нюрнберг. Саме «Об'єднання українців у Франконії», у співпраці з іншими українськими товариствами Німеччини та за підтримки управління культури Івано-Франківської обласної державної адміністрації і місцевого управління культури та дозвілля, організувало майданчик для виступу театру з України у місті Нюрнберг.

Хто ж такі ці українці з Франконії?

Ідея створення «Verein der Ukrainer in Franken e. V.». виникла у 2011 році з метою об'єднання українців, які проживають в околицях Нюрнберга та у інших містах Франконії. Створення офіційної структури було також необхідним для налагодження ефективної співпраці з органами місцевої влади, з благочинними організаціями та клініками, які займаються лікуванням тяжкохворих дітей з України.

Однією зі сфер діяльності товариства є допомога хворим дітям, що приїжджають на лікування до Німеччини. Малеча та їхні батьки часто потребують допомоги у щоденному спілкуванні з медичним персоналом та у супроводі під час медичних обстежень. Товариство організовує чергування волонтерів та перекладачів у лікарні, збір коштів на лікування. З початком трагічних подій в Україні велику частину зусиль організації було спрямовано також на збір та перевезення гуманітарної допомоги для постраждалих від військових дій на Сході України. Ця та інша діяльність здійснюється у тісній кооперації з українською греко-католицькою церквою міста Бамберг та священиком цієї парафії – отцем Богданом Пушкарем.

У деяких акціях товариству вдається досягнути навіть декількох цілей одночасно. Наприклад, вже кілька років поспіль проводиться акція «Osterei der Hoffnung», впродовж якої перед Великоднем у німецьких парафіях організовується продаж українських писанок ручної роботи, а виручені кошти спрямовуються на придбання медичного устаткування для українських лікарень. Таким чином товариство підтримує майстрів і писанкарство в Україні, демонструє німецькій публіці традиційне українське ремесло та допомагає медичним установам на Батьківщині.

Для гуртування української громади проводяться традиційні заходи до Різдвяних та Великодніх свят, мистецько-літературні зустрічі та працює недільна школа для дітей. Активні члени товариства мають можливість брати участь у велосипедних турах, мандрівках у гори або долучитися до народного танцювального колективу. Емоційні репетиції, виступи на сценах німецьких літніх святкувань та фестивалях згуртовують членів товариства. Це дає можливість донести українську культуру, народні костюми, танці та пісні до німецького глядача.

Окрім цього, об'єднання організовує різноманітні пам'ятні вечори, як наприклад, відзначення 80-ої річниці Голодомору або святкування 150-ої річниці з дня народження митрополита Андрея Шептицького, або вшанування пам'яті героя і патріота, загиблого у ході війни на Сході України, Василя Сліпака.

У майбутньому товариство бачить своє завдання у розширенні роботи з німецькими установами та німецькомовною аудиторією, у популяризації України і збереженні українських традицій серед діаспори. У цій царині, вистава «Гуцульський рік» Коломийського драматичного театру стала, так би мовити, першою ластівкою.

«Verein der Ukrainer in Franken e. V.» відкритий для нових членів, свіжих ідей та кооперації з іншими українськими об'єднаннями Німеччини

За матеріалами об'єднання Verein der Ukrainer in Franken e. V.

Ukrainische Kultur im fränkischen Land

Seit 2011 ist der **„Verein der Ukrainer in Franken e.V."** mit dem Stammsitz in Nürnberg auf verschiedenen Gebieten aktiv. Die Vereinsmitglieder wollen eine zentrale Stelle sein, für die Ukrainer, die in der Region leben oder für ein Studium nach Deutschland kommen. Für die Entwicklung der Gemeinde werden traditionelle Kulturabende oder gemeinsame Ausflüge organisiert, es gibt auch eine Sonntagsschule und eine Volkstanzgruppe.

Zu einer der zentralen Funktionen hat sich Hilfestellung für die schwer erkrankten Kinder entwickelt. Auch die Organisation der humanitären Hilfe für die Ukraine hat insbesondere nach der Annexion der Krim und nach der russischen Invasion in der Ostukraine an Bedeutung gewonnen.

In der Zukunft will die Gemeinde mehr Fokus auf die Präsentation der Ukraine, ihrer Traditionen und Kultur dem deutschsprachigen Publikum richten. Ein Schritt in diese Richtung war die Organisation des Gastspiels des ukrainischen Theater aus der Stadt Kolomyia in Nürnberg. Dies wurde in der Zusammenarbeit mit den anderen ukrainischen Vereinen in Deutschland, mit der ukrainischen Verwaltung für Kultur der Stadt Iwano-Frankiwsk und mit dem Amt für Kultur und Freizeit der Stadt Nürnberg organisiert.

МАГІЯ українського віночка

Кожна стрічка, кожна квіточка в українському віночку має своє значення, адже вінок – це в першу чергу оберіг, а не тільки прикраса. Віночок, сплетений з квіточок і трав, із вплетеними яскравими стрічками, – один з найдавніших українських символів.

Перша згадка про вінок сягає шумерської культури (XII-III ст. до н.е.). Тобто історія вінка починалась ще з глибокої давнини.

Нащадками шумерів були представники культури шнурової кераміки, які мешкали на території сучасної України в XV-XIV ст. до н.е. і залишили у спадок слов'янам багато символів.

Серед них знак міфічної шумерської богині **Інанни – Іштар**, який означає «ясне небо» і складається з вінка – кола з вплетеними в нього стрічками, та шестипроменевої зірки в центрі.

Такий вінок зображений на саркофазі Ярослава Мудрого в Софії Київській (XII ст.).

Є підстави вважати, що український вінок із стрічками – спрощений знак Інанни, який начебто стверджує побажання «ясного мирного неба» над головою того, хто його носить. Це оберіг від усього поганого і недоброго.

Щодо символізму оздоблення українського вінка: в одному вінку могло бути до 12 різних квіток. Кожна квітка чи травинка щось означала:

- **троянда** – кохання;
- **біла лілія** – символ чистоти і невинності;
- **волошк**а – простота і скромність;
- **вереск** – самостійність;
- **дзвоник польовий** – вдячність;
- **лавр** – успіх, слава;
- **мальва** – краса, холодність;
- **півонія** – довголіття;
- **ромашка** – мир, ніжність;
- **безсмертник** – здоров'я;
- **калина** – символ дівочої вроди, символ України.

Віночок обов'язково оздоблювався стрічками різних кольорів. Стрічки вимірювали по довжині коси та розрізали нижче коси, щоб її сховати. Насамперед по центру в'язали **світло-коричневу** – символ землі. Наступними заплітали:

- **жовті** – символ сонця;
- за ними – **світло-зелені й темно-зелені** – краса та молодість;
- **сині** – небо і вода, що надають силу і здоров'я;
- далі йшли **жовтогаряча** – символ хліба;
- **фіолетова** – мудрість;
- **малинова** – душевність і щирість;
- **рожева** – достаток.

Білу стрічку вплітали тільки із розшитими сріблом і золотом кінчиками (на лівому – сонце, на правому – місяць). Не вишита стрічка не пов'язувалася, це був символ пам'яті про померлих.

Дівчата, що вплітали у віночок **мак**, підв'язували до нього **червону** стрічку – символ печалі й магічності. Сирота вплітала в косу та у вінок **блакитні** стрічки. Люди при зустрічі обдаровували таку дівчину подарунками, хлібом, грошима, бажали їй стати щасливою й багатою. Дівчина ж у вдячність дарувала тим людям стрічку з віночка.

В Україні вінки мають сонячну символіку. Дівчина у вінку асоціюється із сонцем, що сходить. Також віночок – це символ слави, перемоги, святості, успіху, могутності, миру, сонця, влади. А ще віночок означав цнотливість і дівочу молодість.

Die Blumen und Bänder im ukrainischen Kränzchen stellen eine Palette von Symbolbedeutungen dar. Ukrainischer Kranz ist nicht nur ein Schmuckteil, sondern auch ein Glücksbringer. Jedes Blümchen, jede Farbe und sogar die Farbenchronologie haben eine bestimmte Bedeutung, wie z.B. eine Kornblume bedeutet Bescheidenheit, Malve – Schönheit, Rose – Liebe.

Unter den anderen Symbolen, die ein ukrainischer Kranz in sich trägt, kann man noch Herrlichkeit, Sonne, Sieg, Frieden, Erfolg, Heiligkeit und weibliche Jungheit erwähnen ■

Олег Гавріш

POESIE ANZUHÖREN – NACH CZERNOWITZ!

Jedes Jahr findet das Internationale Lyrikfestival MERIDIAN CZERNOWITZ in der Stadt Czernowitz statt. Das ist eine Veranstaltung, die auf dem Fundament des Kulturerbes von Czernowitz gebaut wurde, ein Erzeugnis des genetischen und historischen Gedächtnisses seiner Einwohner. Das Ziel des Festivals ist die Etablierung von Czernowitz auf der Kulturlandkarte Europas und die Entwicklung eines Dialogs zwischen gegenwärtigen ukrainischen Dichtern und ihren ausländischen Kollegen.

Dieses Jahr wird das Festival zum achten Mal veranstaltet. Viele berühmten Autoren kommen an diesen Tagen nach Czernowitz. Unter den Teilnehmern: **Deutschland** — *Nancy Hünger, Andreas Altmann, Thomas Wohlfahrt, Ronya Othmann, Max Czollek, Mark Keller;* **Österreich:** *Sonia Harter, Hans Eichhorn, Max Oravin, Marco Dinic, Robert Prosser, Franziska Füchsl;* **die Schweiz:** *Levin Westermann, Sascha Garzetti;* **Rumänien:** *Anderei Dósa, Claudiu Komartin;* **Polen:** *Krzysztof Czyzewski, Iza Chrusliska;* **Moldawien:** *Paula Erizanu;* **Israel:** *Agi Mishol und Yonatan Kunda;* **die Niederlanden:** *Marina Skalova;* **die Ukraine:** *Serhiy Zhadan, Igor Pomerantsev, Juri Izdryk, Joseph Sissels, Iryna Tsilyk, Grygorii Semenchuk, Dmytro Pawlytschko, Iwan Malkowytsch u.a.*

„Der besondere Reiz des diesjährigen Festivals liegt darin“, erzählt die Direktorin Evgenija Lopata, *„dass es sehr «jung» ist. Im Fokus diesjähriges Festivals steht die junge europäische Poesie. Zum ersten Mal präsentieren wir die regionale junge Lyrikbühne, die von der internationalen Stiftung „Widrodzhennja: Renaissance“ gefördert wird. Das Programm heißt „Kulturelle Diplomatie für Dialog“ und ihr Ziel besteht darin, die Vernetzung von kreativen Jugendlichen durch die gemeinsamen kulturellen Aktionen zu gewährleisten, die Vertiefung der Partnerschaften und die Herausbildung des aktiven Dialogs zwischen den Regionen der Ukraine zu schaffen. Wir haben einen offenen Wettbewerb für die ukrainischen Autoren (im Alter bis 30 Jahren) aus den Gebieten von Donezk, Lugansk, Transkarpatien, Czernowitz, Odesa und Cherson organisiert. Aus jedem Gebiet haben wir je zwei Teilnehmer gewählt. Den Auftritt von Gewinnern kann man im Laufe des Festivals am 7. September anschauen. Die Veranstaltung wird von Serhiy Zhadan moderiert.“*

Auf dem VIII. Internationalen Lyrikfestival **Meridian Czernowitz** findet auch **Babelsprech.International** statt, das gemeinsame Projekt von Literarischem Colloquium (Berlin) und Meridian Czernowitz, Literaturhäusern Wien und Basel und auch einem slowenischen Partner – "I.D.I.O.T.". Die jungen Autoren aus Deutschland, Österreich, der Schweiz, den Niederlanden, Rumänien, Moldawien und der Ukraine (insgesamt 19 Teilnehmer) werden vier Tage in Czernowitz verbringen, um die Rolle der Poesie zu besprechen, die Übersetzungen vorzubereiten und den interkulturellen Dialog zu entwickeln. Die Ergebnisse vom diesen Projekt kann man am 9. und 10. September im Rahmen der gemeinsamen Lyriklesungen anhören.

Auf der Diskussionsplattform des Festivals treten solche Themen wie Gedächtniskonflikte und Wege zu ihrer Lösung auf.

Auf der Diskussionsplattform des Festivals treten solche Themen wie **Gedächtniskonflikte** und Wege zu ihrer Lösung auf. Die Teilnehmer aus der Ukraine und Europa werden verschiedene Erfahrungen aus diesem Gebiet präsentieren.

Am 9. September findet die erste Präsentation des neuen langersehnten Romans von **Serhiy Zhadan „Internat“** statt. Dieses Werk schildert, wie das Leben der einfachen Leute sich veränderte, als im Osten der Ukraine der Krieg ausbrach. Außer der bereits erwähnten literarischen Neuerscheinung wird auch die musikalische Buchpräsentation des neuen Gedichtbands von **Juri Izdryk „Papirossy“** veranstaltet.

Am Sonntagmorgen haben die Teilnehmer und Gäste die Möglichkeit die **Synagoge in Sadgora und die Grabstätte von Zaddik Israel Friedmann** zu besuchen. In der Mitte des 19. Jahrhunderts sollte er aus Russland (Stadt Ruzhyn) nach Österreich wegen der Verfolgungen fliehen. Er hat sich in Sadgora angesiedelt und wurde dort begraben. Seine Nachkommen haben in den 70er Jahren des 19. Jahrhunderts die Synagoge hier aufgebaut, die in der sowjetischen Zeit als eine Werkstatt für Landmaschinen und später sogar als ein Depot benutzt wurde. Die Synagoge wurde in diesem Jahr renoviert und wiedereröffnet.

Nicht nur die ausgesuchte Poesie, sondern auch die musikalischen Veranstaltungen und Filmdarstellungen haben die Organisatoren des Festivals vorbereitet – elektronische Musik im Zusammenwirken mit Poesie aus Österreich und Deutschland, eine traditionelle Aufführung jüdischer Musik, die Wiedergabe der am ZEBRA Poetry Film Festival gewonnenen Kurzfilme und Filmdokumentation von **Igor Pomerantsev und Lidia Starodubtseva „Amputation“**, einem Dokumentarfilm über die tragische Folge des Krieges in der Ostukraine.

Lilia Shutiak, Pressesekräterin, Journalistin

Also kann jeder Besucher etwas Interessantes für sich finden, weil das Programm des Festivals so umfangreich und vielfältig ist. Das sind Lyriklesungen, Vorträge, Diskussionen, Präsentationen der neu erschienenen Bücher, Filmvorführungen usw. Alle Veranstaltungen werden ins Deutsche übersetzt.

Die Teilnehmer des Festivals **Meridian Czernowitz** sind Dichter, Musiker und Übersetzer aus zehn europäischen Ländern. Poesie ist das Interieur von Czernowitz, so können die Besucher im Laufe des Festivalsr in eine warme literarische Atmosphäre tauchen, gute ausgesuchte europäische Lyrik und Kunst genießen, die von ukrainischen Dichtern und ihren ausländischen Kollegen begleitet wird und die keine Grenzen hat ■

Fotos ©: Vasyl Salyga

2017. Die Ukraine, Charkiw: der Blick von innen

Olga Gryshchenko

Übersetzt von: Anna Gucaljuk

«Die Gegend, die durchdringend geliebt ist» A. Voznesenskij

Meine Heimatstadt, bis zu dem Schmerz mehrdeutig und widersprüchlich… Stolz und nicht vergleichbar mit anderen Städten ist die erste Hauptstadt der Ukraine. Charkiw ist gar nicht einfach, ach, und wie! So unterschiedlich und mannigfaltig! Darin vertragen sich der Geist der freiheitsliebenden ukrainischen Kosaken und „das Gefühl des ständigen Durchzuges, und der offenen Grenze“ mit Russland, nach dem bildlichen Ausdruck der bedeutsamen ukrainischen Schriftstellerin Oksana Sabuschko...

Charkiwer Maidan mit seinen Widersprüchen und Konfrontationen, mit dem Meinungskampf, Stolz und Demütigung, Blutvergießen und hellem Flattern der gelb-blauen Fahnen auf den zentralen Straßen der Stadt. Seit 2014 ist Charkiw zur Frontstadt geworden und täglich bewies, dass er seine eigene Identität und nationalen Wohlstand hat... Charkiw nahm die Verwundeten aus dem ATO-Gebiet (die Antiterror-Operation) (die bis heute andauert) und die Flüchtlinge aus dem Donbass auf. Wie lebt meine Stadt jetzt? Die Stadt, die sich verteidigt und dem Separatismus nicht nachgegeben hat.

Die Geschichte der Stadt

Charkiw ist die zweitgrößte und wichtigste Stadt der modernen Ukraine, das Zentrum des historisch-geografischen Gebietes, bezeichnet als „Sloboschanschtschyna“. Das Stadtgebiet wurde von den Menschen noch im Altertum bewohnt. So wurde im VIII. Jh. an der Stelle des zukünftigen Charkiws eine slawische Siedlung gegründet, die sich im X. Jh. in die Stadt Donez verwandelt hat. Es hat im Igorlied „Lied von der Heerfahrt Igors“ erwähnt — einem hervorragenden Werk der Epoche der Kiewer Rus. Donez stellte eine Festung und ein Handwerkszentrum, einen wichtigen Punkt von Transithandel dar. Jedoch wurde die Stadt in der Mitte des XIII. Jahrhunderts von Batu Horden zerstört. Die Überreste von legendärem Donez kann man heute am südlichen Stadtrand von Charkiw sehen.

Traditionell wird angenommen, dass die Gründer modernen Charkiws die ukrainischen Kosaken und Bauern waren. Sie sind auf dieses Territorium in der Mitte des XVII. Jahrhunderts während des Befreiungskrieges des ukrainischen Volkes 1648-1654

unter dem Oberbefehl von **Bohdan Chmelnyzkyj** gekommen. Das Territorium des Charkiwer Gebietes bewahrt die ruhmvolle Geschichte. So sind bis zum heutigen Tag die Überreste des **St. Nikolaus Klosters** erhalten geblieben, das von den Saporoger Kosaken im Jahre 1648 gegründet wurde. Das ist auch das letzte Zentrum des freiheitsliebenden Kosakentums in der Ukraine geworden.

Laut einer Überlieferung kämpfte gegen die Tataren Ataman Iwan Sirko vor seinen Toren; die Kosaken nahmen am Schutz des entlang dem Siwerskyj Donez gehenden Handelsweges teil. Weil die Kosaken den Pugatschow-Aufstand unterstützt haben, hat die **Kaiserin Katharina die Große** im XVIII. Jahrhundert den Erlass über die Vernichtung der Kosakenfreiheit herausgegeben. Mit den königlichen

Foto 1: Kosakenberg

Truppen war die Schlacht um das Kloster ungleich. Um sich nicht gefangen zu geben, sind am Leben gebliebene Kosaken in die Gewässer des Flusses Donez vom Gipfel der 80-Meter-Felswand gesprungen. Seit dieser Zeit nennt man sie den Kosakenberg. Hier wurde das Gedenkkreuz (Photo 1) errichtet.

Nach dem Willen des Schicksals haben sich in **Sloboschanschtschyna** zwei Migrationsströmungen getroffen: großer aus dem Westen, das sind die ukrainischen Auswanderer und aus dem Norden – die russischen. Den Auswanderern wurden die Vergünstigungen gewährt: vorübergehend wurden sie von den Steuern befreit und hatten die Vorteile in den Handels- und den Handwerksberufen.

Foto 2: Die Pokrowski-Kathedrale

Ihre Siedlungen wurden **"Sloboda"** genannt (d.h. frei), und die gesamte Region, seit dem XVII. Jahrhundert – **die Sloboda-Ukraine oder Sloboschanschtschyna.** In den XVII-XVIII. Jh. hat sich Sloboschanschtschyna in ein besonders historisch-geographisches Gebiet mit dem charakteristischen Kolorit des materiellen und geistigen Lebens umgestaltet. Als einziges Denkmal dieser Periode, das bis in unsere Tage in Charkiw erhalten blieb, gilt die **Pokrowski-Kathedrale.** Das ist ein bemerkenswertes Vorbild des ukrainischen Barockstiles des XVII. Jahrhunderts (Foto 2).

Im Laufe seiner Geschichte hat Charkiw den Weg von einer Regiment-Festungsstadt bis zu einem wichtigen Industriezentrum Osteuropas zurückgelegt. Seine Geschichte ist ein eindrucksvolles Beispiel der Verbindung von vielfältigen historischen Faktoren, die die Individualität der Stadt geprägt und seine einzigartige Farbe geschaffen haben.

Die intellektuell-schöpferische Wiedergeburt

Foto ©: Yevgeni Zubarev

Ende 2016 startete in der Stadt ein neues kreatives Projekt – **„Das fünfte Charkiw“**, das von einem der bekanntesten ukrainischen Schriftsteller, Dichter, Essayist und Dolmetscher **Serhiy Zhadan**. Es basiert auf dem Konzept des hervorragenden Charkiwer Schriftstellers und Slawisten, des Volksdeutschen **Jurij Scheweljow (Schneider)**, dessen Werke für die Charkiwer intellektuelle Elite bedeutsam sind. Jurij Scheweljow hat sich die ukrainische Nationalität selbst gewählt, als er seinen Pass erhielt: "... ich meine, dass Ukrainertum in meiner Familie immer da war" – schrieb er.

Er sah seine Stadt verschieden: die **erste** ist die freie Kosaken-Sloboda, die Stelle, wo die Freiheit höher geschätzt wurde, als die persönliche Sicherheit. **Das zweite Charkiw** ist satt, kaufmännisch, schläfrig. Oder **das dritte** – explosiv, schöpferisch, intellektuell rebellisch, ukrainisch-europäische Stadt der 30er Jahre des vorigen Jahrhunderts, die Stadt von M. Chwylowyj, L. Kurbas, M. Johansen, einer Kohorte „hingerichteter Wiedergeburt“... **Das vierte Charkiw** ist grau und sowjetisch, dessen Erbe bis jetzt schwierig überwunden wird. Eigentlich ist das das fünfte, das heutzutage geboren wird. Das fünfte Charkiw, wie Scheweljow träumte, wird würdig und souverän denken; es soll auf jeden Fall das Zentrum der ukrainischen Idee, die geistige Hauptstadt der Ukraine werden.

Im Jahre 2017 ist die Ukraine im Prozess der Veränderungen. Die schwierige, mehrdeutige Zeit der Hoffnungen und Enttäuschungen, der Erinnerungen an die Vergangenheit und des erlittenen Strebens nach dem Besten... Die leidgeprüfte, aber nicht gebrochene Ukraine. Wie wird dein nächster Tag sein, eines der größten Länder Europas?

Foto ©: Yevgeni Zubarev

BERÜHMTE UKRAINER

Auf der Welt gibt es viele berühmte Schauspieler, Künstler, Pianisten und viele andere talentierte Menschen mit ukrainischen Wurzeln. Die wenigsten davon sind aber als solche bekannt. Deshalb wollen wir hier einige von ihnen vorstellen und ihre Geschichten erzählen.

Lena Leibowitsch

Snejana Onopka

Snejana ist ein ukrainisches Fotomodell und gehört zu den erfolgreichsten Topmodells der Welt. Sie wurde 1986 in Sjewjerodonezk geboren und zog 2001 in die Hauptstadt Kyiw. Dort wurde sie im Alter von 15 Jahren von einem ausländischen Scout entdeckt, womit ihre Modell-Karriere begann. Sie war bereits für Prada, Calvin Klein, Dolce&Gabbana und viele andere namenhafte Labels vor der Linse, zierte zweimal das Cover der italienischen Vogue, war das Gesicht von Lanvin und lief für Burberry, Jil Sander, Gucci und Dolce & Gabbana über den Laufsteg.

Ksenija Symonowa

Ksenija Symonowa ist eine ukrainische Künstlerin aus Jewpatorija (die Krim), die durch ihre Sandanimationen in der ukrainischen Version der Show „Das Supertalent“ berühmt wurde. Für diese verwendet die Künstlerin aufgrund seiner Feinkörnigkeit den gemahlenen Lava-Sand, dessen Schichten je nach ihrer Dicke heller oder dunkler erscheinen. Mit ihren Händen kreiert Ksenija Symonowa durch Wegwischen und Neuzeichen von Menschen und Dingen ganze Geschichten, die auf den großen Leinwänden übertragen werden. Europaweit bekannt wurde sie 2011, als sie den ukrainischen Beitrag zu ESC in Düsseldorf begleitet hat. Heute zählen ihre Videos auf YouTube mehr als 15 Mio. Views.

Serhij Polunin

Geboren in Cherson, der südlichen Seehafenstadt der Ukraine, ist er ein weltweit bekannter und erfolgreicher Balletttänzer. Mit seiner außergewöhnlichen Ausstrahlung und bravourösen Technik wurde er schnell zum neuen Star der Ballettwelt.

Seine Tanzbegeisterung wurde schon in frühen Jahren sichtbar. Im Alter von vier Jahren nahm er täglich sechs Stunden Turnunterricht, wechselte mit acht Jahren zum Tanzen und begann mit 9 Jahren die Ballettausbildung an der Kiewer Staatlichen Choreographie-Hochschule.

Als Polunin 12 war, hat seine Mutter ein Video und Fotos an die Royal Ballet School in London geschickt, woraus sich eine Einladung zum Vortanzen resultierte.

Später im Alter von 17 Jahren wurde er vom Royal Ballet engagiert und gewann zahlreiche Preise, unter anderem den Prix de Lausanne mit Goldmedaille 2006 und den britischen ‘Critics’ Circle National Dance Awards for the Best Classical Male Dancer‘.

2014 drehte er mit David LaChapelle auf Hawaii das Video zum Song “Take me to Church” von Hozier

Sportschiffer-Küsten-Schein

Von der Sehnsucht nach dem Meer bis hin zum Segel-Törn

In einem der vorherigen Artikeln habe ich bereits über meinen ersten Segel-Törn berichtet. Nun hat die damals gewonnene Begeisterung deutlich zugenommen und mir beim Lernen für all die anstehenden Prüfungen auf dem Weg zum Segelschein sehr geholfen. In diesem Artikel will ich euch kurz darstellen, wie umfangreich und kostenintensiv der erwähnete Weg war.

Um einen **SKS (Sportschifferküstenschein)** zu bekommen muss man einige Hindernisse überwinden.

Da inzwischen alle größere Segel-Yachten einen Motor besitzen, um an und abzulegen bzw. zum fortbewegen bei Windflauten, muss vor dem Segelschein zuerst den Sportbootführerschein gemacht werden. Die Vorbereitung beinhaltet ca. acht theoretische und drei praktische Stunden. Die theoretische Prüfung besteht aus einer Navigationsaufgabe und einem Fragebogen im Multiple-Choice-Verfahren.

Die Fragen sind mit Hilfe von verschiedenen Apps relativ leicht zu lernen. Die Navigationsaufgaben haben es allerdings in sich. Mit Auswendiglernen kommt man nicht wirklich weiter. Doch nach 2-3 Tagen üben mit Youtube Erklärvideos hat man es drauf. Wie es sich herausgestellt hat, war das ganze nichts im Vergleich zur Segelschein-Theorieprüfung.

Praktische Prüfung war eher harmlos und nur das Anlegen hat einen oder anderen in Schwierigkeiten gebracht. Preistechnisch hat mich der Sportbootführerschein ca. 350 Euro gekostet.

Sobald dies erledigt war, ging es nahtlos weiter. Die Theoriestunden für den Segelschein gab es mehr als beim Sportboot. Dabei hat sich die Komplexität der Aufgaben gefühlt verzehnfacht. Die Vorbereitung zur theoretischen Prüfung hat entsprechend auch mehr Zeit und Nerven gekostet. Theoretische Prüfung bestand aus Fragebogen und Navigationsaufgaben. Mit dem kleinen Unterschied, dass die Fragen nicht mehr nach Multiple-Choice-Verfahren sondern offen gestellt wurden. Die Navigationsaufgabe war 10 mal so schwer wie bei Sportbootführerschein See. Die Vorbereitung hat mich jeden Abend über 3-4 Wochen gekostet. Nichtsdestotrotz war das auch erledigt, die Prüfung bestanden und es ging nur noch um die Praxis.

Um die praktische Prüfung zu bestehen haben wir zu sechst einen 2-wöchigen Praxis-Törn mit einem erfahrenen Skipper gebucht. Der Törn sollte um die Insel Mallorca mit einer Nachtfahrt zur Ibiza stattfinden. Am letzten Tag wurde die praktische Prüfung anschließend angesetzt. Während dieser zwei Wochen haben wir ca. 420 Seemeilen zurückgelegt, unheimlich viel gelernt, atemberaubende Landschaften genossen, wunderschöne Buchten und Häfen besucht. Die meiste Zeit waren wir unter Segeln unterwegs. Das Gefühl ohne der lästigen Motorgeräusche und in leichter Schräglage durch die Wellen zu gleiten ist kaum mit Worten zu beschreiben.

Wunderschöne Sonnen unter- und Aufgänge zu genießen, am Abend gemeinsam bei einem Gläschen Wein den vergangen Tag Review passieren zu lassen oder beim leichten Schaukeln des Bootes einzuschlafen ist kaum mit einem anderen Urlaub zu vergleichen.

Als die praktische Prüfung am Ende des Törns anstand, waren wir alle ziemlich aufgeregt. Trotz viel Übens waren die zu absolvierenden Manöver sehr ansppuchsvoll.

Die Schwierigkeit bestand nicht nur darin, den Ruder richtig zu legen, sondern auch die entsprechenden Kommandos rechtzeitig zu geben, die Crew zu steuern und auf viele Gegebenheiten spontan zu reagieren. Ehrlich gesagt ist es bei einem oder anderen ziemlich knapp gewesen. Doch da wir innerhalb der 2 Wochen als Team zusammengewachsen sind, haben wir es geschafft, die wenigen Fehler unauffällig für den Prüfer zu kaschieren.

Fazit: Sechs von uns haben bestanden und nur einer musste die theoretische Prüfung nachholen. Preislich hat mich der Sportschifferküstenschein ca. 2300 Euro gekostet. Ab jetzt bin ich selbst der Skipper und freue mich auf meine eigenen Törns.

P.S. das Chartern eines Bootes in dieser Größe kostet in Palma ca. 2500 Euro. Bei 8 Personen macht es ca. 315 p.P. aus. Dazu kommen die Hafengebühren und der Proviant – ca. 300 Euro p.P. pro Woche. Einen Hin- und Rückflug kann man mit etwas Glück für 60-80 Euro buchen. Falls Interesse besteht können wir einen gemeinsamen Segeltörn im Frühjahr 2018 organisieren

Anton Kheifets

ТАБЛЕТКИ ДЛЯ ЩАСТЯ

Мабуть, кожен із нас у дитинстві любив таємниці. Вони притягували, наче магніт, бо ж так цікаво дізнатися що там – за дверима таємниці. Коли ж ми підросли, то вирішили, що таємниці краще залишити у казках, бо у дорослому та практичному житті їм просто немає місця. Все ж, таємниці можуть бути зовсім поруч.

Якщо ви колись потрапите до чудового українського міста Львів, – а ви мусите туди потрапити, бо інакше львівські таємниці залишаться для вас нерозгаданими, – то неодмінно розшукайте «Таємну аптеку». Аби туди навідатися, не обов'язково мати нежить чи болі у шлунку. Достатньо страждати від нерозділеного кохання або безуспішно боротися з власною лінню. Таємний аптекар з радістю запропонує вам ліки для повернення кохання або ж пігулки від лінi. Якщо ж у вашому житті усе добре, то можна зробити, щоби було ще краще, придбавши мед із перцем «Для хоробрих ідей».

Звичайно, таємниці не обов'язково куштувати на смак, їх можна слухати та споглядати. Інтерактивний музей «D.S. Таємна аптека» відкриває свої таємниці не так давно – з травня 2013 року.

Почалося усе з того, що у 2012 році керівництво мережі аптек «D.S.» вирішило відновити історичну аптеку «Під угорською короною», що у самому центрі міста на площі Соборній, 1. Починаючи з кінця 18 ст. і до наших днів у цьому приміщенні відбувався чудодійний процес лікування і оздоровлення її відвідувачів. Під час ремонтних робіт в аптеці «Під угорською короною» були виявлені підвальні приміщення, де колись виготовлялись і зберігались ліки. Тоді ж виникла ідея реконструювати та показати іншим цікаву, насичену подіями та іменами, 250-літню історію аптеки.

Потрапити до «Таємної аптеки» не так і просто, навіть якщо ви знаєте її адресу та уже записались на екскурсію, то спершу потрапите до аптеки «Під угорською короною». Зрештою й там нудьгувати не доведеться.

Окрім можливості придбати справжні ліки від різних хвороб, ви можете захоплено порозглядати барокові меблі та вигадливі ковані решітки на вітринах та внутрішньому балконі.

А якщо ступите кілька кроків углиб аптеки, то можете побачити виставку аптечного посуду кін. XIX – поч. XX ст. Елегантні та різнобарвні баночки-скляночки здатні милувати око не лише фахівців аптечної справи, але й усіх допитливих людей.

Помічниця Таємного аптекаря радо розповість вам про деякі з цих загадкових посудин й поведе звивистими доріжками історії львівської фармацевтики.

Десь посеред цих історій вам доведеться спуститись крутими сходами униз і це – найприємніший момент, бо ви нарешті потрапляєте до «Таємної аптеки».

Що буде далі – ніяк не можу вам розповісти, бо хочу аби у вас була чудова нагода відкрити ці таємниці самостійно. Лише повірте мені на слово – їх там багато!

До речі, екскурсії проводяться різними мовами: українською, російською, польською та англійською. Тому не дивно, що музей відвідують не лише туристи з України чи близького зарубіжжя, але й мандрівники з Китаю, Єгипту, Сполучених Штатів. Часто у «Таємній аптеці» відбуваються благодійні екскурсії для незахищених верств населення: для дітей з малозабезпечених сімей, для дітей бійців АТО та переселенців із зони бойових дій, для самотніх людей похилого віку, для людей з обмеженими можливостями.

Окрім екскурсій, у «Таємній аптеці» можна подивитися захоплюючі вистави, які з гумористичним драматизмом розповідають про ту чи іншу сторінку історії фармацевтики.

Широкий перелік заходів пропонує Інтерактивний музей для дітей: майстер-класи, захоплюючі квести та вистави. Учителі хімії та біології залюбки приводять сюди учнів на уроки з Таємним аптекарем.

Для дорослих та малих любителів матеріалізованих таємниць тут працює «Таємна крамничка», де можна придбати уже згадувані пігулки від лінi, від нудної роботи, та навіть від заздрості.

Особливо користуються попитом таблетки для щастя. Окрім цього, тут можна знайти мило для блондинок та навіть мило для хабарників, яке мало би допомогти очистити сумління.

Серед усього різноманіття є тут особливий сувенір – єдиний у світі Лев-аптекар. Як стверджують у «Таємній аптеці», цей Лев-аптекар здатен стерти у своїй ступці усі Ваші проблеми у порох та буде охороняти від зазіхання на Вашу територію!

До слова, «Таємна аптека» має деякий зв'язок з Німеччиною. Ще на початку екскурсії вам неодмінно покажуть ікону «Ісус Христос як аптекар» та розкажуть, що цей незвичний образ є сучасним іконографічним переосмисленням старовинного зображення Христа «Christus als Apotheker», створеного у Німеччині у 16-17 ст. У притаманній для епохи бароко алегоричній манері, Ісус Христос представлений як дбайливий аптекар, який, готуючи ліки відмірює не традиційні медичні, а духовні компоненти: Віру, Надію, Стійкість, Мир, Любов, Допомогу, Благодать, Терпіння. Новий образ, адаптований до стилю і техніки традиційної української ікони, був створений у 2012 році Іконописною школою «Радруж». У «Таємній крамниці» можна придбати репродукцію цієї ікони, усі виручені з її продажу кошти передаються на соціальні потреби.

Таємний аптекар та його помічниця з усіх сил стараються дарувати людям приємні емоції, будити жагу до пізнання та бути уважним, як до таємниць цього світу, так і одне до одного. Судячи з товстелезної книги відгуків, яка списана різними мовами, працівникам Інтерактивного музею це вдається «на відмінно»

Pillen für Glück

Лілія Демидюк-Schröder

Das Lemberger Museum „Geheime Apotheke“ befindet sich im Keller der historischer Apotheke, die schon 250 Jahre gibt. Die Führungen geben für Besucher nicht nur interessante Information über Geschichte der Pharmazie, sondern auch die Erlebnisse verursachen. Hier kann man eine Arznei selbst machen oder humorvolle Heiltipps von Geheimes Apotheker bekommen.

Außer Führungen, finden im „Geheime Apotheke“ die Aufführungen für Erwachsene und für Kinder, Workshops, Lektionen statt.

Hier funktioniert auch ein „Geheime Laden“, in dem kann man z.B. „Pillen für Glück“ oder „Pillen gegen langweilige Arbeit“ kaufen.

Fotos ©: Lilia Demydiuk-Schröder

Людмила Третяк

«Мрій, твори, закохуйся в життя. Відчувай кожну мить нового дня на смак та дотик. Танцюй у струменях дощу, вчи мови, знімай фільми, долай спортивні відстані, відкривай нові справи, відроди в собі творчу музу. Віднови нарешті в собі здатність захоплюватися життям, яку ти мав від народження. Щодня на тебе чекає ще одне звершення, ще одна втілена ідея, ще одна мить захоплюючої молодості. Молодості, якій немає кінця».

Закохані в життя

У кожного в житті є Муза, що стає рушійною силою усього твого існування. Варто лише віднайти її та слідувати за нею. Саме на це планує надихати пересічних українців арт-проект натхнення «**Закохані в життя**», організований творчою командою «**Elster kreativagentur**» у рамках проекту **#muse4youth**.

Показ проекту підтримано департаментом суспільних комунікацій КМДА у рамках «Київ європейський».

Незабаром підземка столиці оживе фото історіями відомих та невідомих українців світу. Люди різних професій, – а це стилісти, фотографи, митці, оператори, режисери, спортсмени, флористи, декоратори – об'єднались, щоб розказати захоплюючу фото історію про звичайних і незвичайних українців, які пішли за своєю Музою та назавжди змінили хід власної історії.

За словами ідейних творців проекту студії «Elster kreativagentur» **Олександри Сорокіної та Дмитра Степанчука,** проект «Закохані в життя» покликаний звернути увагу українського глядача на питання вибору свого життєвого шляху.

Олександра Сорокіна:

«Що таке бути закоханим у життя? У моєму розумінні, усі ми живемо в оточенні містичних Муз-мрій. Реалізуючись, вони дарують нам свободу бути тим, ким ми є. Вони запалюють вогонь у очах, повертають жагу до нових звершень, дають сміливість змінювати і змінюватись, жити і отримувати насолоду від життя. Тож невипадково у нас народилась ідея розшукати по усьому світові українців, які обрали цей нелегкий шлях слідувати за своєю мрією. За кожним фото – своя незвичайна історія. Хтось з героїв вже знайшов свою музу-мрію і змінив світ на краще, а хтось – тільки перебуває у її пошуку. Утім, наших героїв об'єднує одне: вони закохані у життя. І тепер власним прикладом будуть надихати сотні і тисячі українців слідувати за покликом свого серця».

Demnächst werden sich Kiewer U-Bahn-Stationen in eigenartige Foto-Kunst-Ausstellungen „#muse4youth„ der bekannten und unbekannten, beruflich unterschiedlichen Ukrainer der Welt verwandeln.
Das Hauptmotto „Träume, schaffe, verliebe ins Leben" vereinigte sich alle ungewöhnlichen Menschen. Und das Wichtigste, nach der Muse gehend, haben sie ihre Lebensposition und Lebenswahl verändert, ihre eigene Berufung gefunden und solcherweise zum Nachdenken des eigenen „Ich" aufgerufen.

Дмитро Степанчук:

«Арт-проект «Закохані в життя», або як ми його ще називаємо проект натхнення та емоцій, об'єднає навколо себе наших земляків з Австралії, Чехії, Сполучених штатів Америки та звичайних містечок нашої країни. Ми сподіваємось, він допоможе кожному пізнати себе та зрозуміти, що життя в твоїх руках. І воно триває доки ти розвиваєшся та втілюєш у життя свої мрії. Героям нашого проекту це вдалося. Лишень зазирніть їм у очі, погляньте на цю пряму постать, вільний дух, і ви зрозумієте – щастя не знає кордонів та часу».

Творча команда проекту:
Ідея та організація: Олександра Сорокіна, Дмитро Степанчук
Куратор: Олександра Сорокіна
Локація: Платфома арт завод
Фото: Вікторія Машковська, **Фото бекстейдж:** Юрій Гармаш
Стиліст: Вікторія Ноженко
Одяг: Ann Kotz та одяг з особистого гардеробу моделей та стиліста
Макіяж та зачіски: Діана Добровольська, Ірина Тесля, Марія Ковальчук
Флористика: Сергій Парфьонов, **Декор:** Арман Тадевосян
Модель: Ніна Пененко, Тамара Лі, Таня Семенюк, Ольга Бондарчук, Світлана Мельник, Юрій Гармаш, Юрій Малиновський, Артем Суров, Єлена Волк,Руслан Янов, Руслан Ноженко.
За підтримки Київської міської державної адміністрації.

Арт-виставка «Закохані в життя» вже встигла зібрати безліч схвальних відгуків. Сотні українців різного віку, світоглядів, професій та покликань поділилися власними історіями пошуку своїх Муз. Виставка надихнула тисячі українців по усьому світу повернутися до себе, до своєї історії, розпочати пошук свого власного шляху. Більше інформації про проект на muse4youth.info

Тетяна Семнюк:
«Yesterday gone, tomorrow might never come, enjoy the moment»
Жила в Німеччині, переїхала до Австралії, в 40 років відкрила бутік брендового одягу, наразі допомагає організації WIS-PA захищати тварин, подорожує світом.

Оля Бондарчук:
«У вічному пошуку чогось нового»
Займається професійною вишивкою, закінчила школу барменів, колекціонує авторські ювелірні прикраси та майструє свічки з бджолиного воску. Мріє побачити Північне сяйво.

Юрій Гармаш
Видатний український кінооператор. 66 років – зняв фото, що увійшло в 50-ку кращих світлин про Майдан та перебуває у зібранні Пауло Куельо. 67 років – випустив у життя своїх перших студентів. 69 років – планує зняти незавершений фільм Івана Миколайчука у стилі українського Фелліні.

Ніна Пененко:
«Найголовніше в житті – це віра, а передусім – ЛЮБОВ».
У 50 років розпочала духовний пошук, активно зайнялась спортом.
60 років – мандрує, перебуває у пошуку нової роботи та нових вражень.

Артем Суворов:
Захоплюється вільною боротьбою, гандболом, волейболом, подорожує, працює моделлю та мріє об'їздити весь світ.

Тамара Лі:
«Починаю підкорювати світ»
45 – головний куратор IV і V Міжнародного фестивалю сучасного мистецтва східної Німеччини, член ЮНЕСКО, автор 10 художніх каталогів, що є візитівкою України. З 48 років і до сьогодні – куратор міжнародних і світових мистецьких проектів.

Світлана Мельник:
«Бажаю дарувати світові красу»
53 роки – захопилась театрами, яхтами, навчилась танцювати Salsa та Veast Coast.
61 рік – подорожує до Лондона, 62 роки – пішла на курси англійської. Планує вийти на пенсію та побачити світ.

Руслан Янов:
«Душа у стані пошуку». Займається виноробством, захоплюється полюванням, дайвінгом.

АЖ МОВУ ВІДНЯЛО!

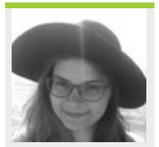

Світлана Коржавіна

Вчила-вчила мову, приїхала до Німеччини і... замовкла. Мовний бар'єр непробивною (як мені тоді здавалось) стіною виріс між мною та моїми мріями, а моє спілкування зіщулилось до магазинного "ні, дякую, чек не потрібен". Знадобилось трохи часу, щоб вичислити та знешкодити проблему. І от я зібрала докупи найважливіші факти, приправила їх власним досвідом і готова подати Вам до столу. Насолоджуйтесь та мотайте на вус!

Страх зробити помилку

Ми більше не в школі, де за мету ставилась граматична коректність, а не комунікативна цінність фрази. Простіше кажучи, зміст важливіший за форму. Більше того, іноді "некоректності" навіть додають колоритності (погляньте на письменників: перекручують слова, що аж гай гуде!). Психологи стверджують, що ми боїмося зробити помилку, бо з дитинства звикли, що за неї карають. Агов, ніц вам не буде, як ви після модального дієслова "zu" поставите. Чесно, я перевіряла.

Мені допомогло усвідомлення того, що німці й самі помиляються. Варто було зловити їх за невірним артиклем та дієсловом на початку речення з “weil”, як усі бар'єри мов рукою зняло.

Акцент

Працюйте над ним, але і не дозволяйте собі соромитись своєї нинішньої, ще не досить бездоганної вимови. Акцент – не каліцтво вашого мовлення, а його особливість. Це ваша родзинка, ваша відмінність, ваш козир.

Емоції

Посміхайтесь! По-перше, це привабливо. По-друге, лінгвіст Стівен Крашен стверджує, що негативні емоції погіршують мовні здібності. Тобто, коли ви засмучені чи знервовані, висловити свою думку складніше.

Внутрішні настанови

Закарбуйте собі на носі: не помиляється лише той, хто нічого не робить. Тому не бійтеся відкривати рота. Повірте, німці в захваті, що ви говорите з ними їх рідною мовою і глибоко поважають вас, бо знають, яка вбіса тяжка та німецька.
А якщо з вашої вимови чи помилок хтось насміхається, то тікайте геть від таких людей, то якісь неправильні люди. Може, і не люди зовсім.

Кілька практичних порад

Говоріть! От вам найкраща порада. Вас не зрозуміли? Повторюйте. Знову не зрозуміли – перефразовуйте. Все ще не зрозуміли? Показуйте!
Запхайте себе насильно в справжнє німецьке середовище, наприклад до якогось гуртка чи спортивного клубу. І не важливо, чи Ви там бісером вишиваєте, чи штангу тягаєте: головне, що в компанії німців, де вам доведеться розтулити пельку!

Єдине, що краще робити погано, аніж не робити взагалі: говорити іноземною мовою! (с)

Мотивація

Спитайте себе "Чому я хочу побороти мовний бар'єр?" Запишіть, де він Вас гальмує та які переваги отримаєте, щойно його не стане. Може, Ви навіть не помічаєте його, бо надто звикли до своєї зони комфорту. Але щойно візуалізуєте все на папері, станете на крок ближче до перемоги.

Наостанок:

Усі Ваші помилочки, Ваш акцент, Ваші паузи під час формулювання речення – все це надає мовленню індивідуального забарвлення та особливого колориту! Тому ламайте себе, трощіть стіни своєї зони комфорту і вибирайтесь із неї. Говоріть, говоріть і ще раз говоріть, бо єдина розкіш – це розкіш людського спілкування (то Антуан де Сент-Екзюпері так казав, а він дурного не скаже!)

Sprachbarriere – diese habe ich selbst nah kennengelernt, als ich nach Deutschland kam, und es war nicht leicht, sie zu überwinden. Deswegen habe ich in diesem Artikel die meiner Erfahrung nach wichtigsten Punkte zusammengefasst, die einem helfen können, dieses Problem zu bewältigen.

Hauptursache für die Sprachbarriere ist die Angst, Fehler zu machen. Dann kommt Unsicherheit, dass die Aussprache nicht gut genug ist und dass man von Anderen ausgelacht wird. Auch Emotionen spielen dabei eine wichtige Rolle, da schlechte Laune es uns schwerer macht, Gedanken zu formulieren. Deswegen ist es hilfreich, positive Einstellung zu haben, die Motivationssuche und praktische Übung müssen jedoch ebenfalls dabei sein.

Das Bedeutsamste dennoch ist zu verstehen, dass gerade Fehler, Akzent und Pausen eigenes Reden so bunt und einzigartig machen. Deswegen muss man die Mauern der Komfortzone zerbrechen und sprechen, sprechen, sprechen!

Gel[:b]lau мандрує світом

Редакція часопису чекає на Ваші фото з подорожей. Для публікації надсилайте їх на red@gelblau.net.

Don't worry: be hippie!

Поняття **«хіпі»** з'явилося в Америці задовго до мого народження. Його світанок припав на 60-70 роки, а сам рух залишився в історії яскравим мирним протистоянням жорсткому світу, в якому війни, гроші і нескінченне лицемірство політиків повсюдно тріумфували.

Закрийте очі і уявіть собі, як десь в полях Джон Леннон співає свою пісню "Imagine", босонога молодь з посмішкою на обличчі сидить на траві під блакитним небом і насолоджується природою, приємною компанією та звуками музики. Джинси кльош, сорочки у квіточку, круглі окуляри ... Уявили?

А тепер уявіть собі, що це все хоча і видозмінилося , але досі існує серед тисяч людей сьогодення. І ці люди щороку збираються на полях Німеччини під теплим літнім небом, як одного разу в Вудстоку, і на декілька днів забувають про все тлінне. Так-так! З 1968-го року в Німеччині біля містечка Бад Херсфельд проходить хіпі конвенція за назвою **Бург Херцберг.**

Щороку жителі навколишніх сіл зустрічають гостей з привітливими гаслами! Побачивши це мимоволі, забувається повсякдення з усіма турботами, обов'язками та метушнею. Бург Херцберг пропонує відвідувачам цікаву музичну програму на чотирьох сценах, смачну їжу різних народів світу, безкраї поля пшениці, відсутність стін, дахів і бетону! Це місто, де час зупиняється. Я глибоко вдихаю повітря, щиро посміхаюся всім і смакую спокій, свободу й щастя. Я існую тут і зараз, та не думаю про минуле чи майбутнє.
Carpe diem, панове!

Під'їжджаючи до фестивалю зазвичай не уникнути затору. Однак навіть це стає подією! У черзі можна познайомитися з іншими представниками сучасної хіпі сцени, які можливо ще і будуть сусідами по наметах, а ще краще – були сусідами вже в минулому році. Розмови, пісні, танці ... Валізи ще не розпаковані, а відпустка вже починається.

Отже, ми на полі з друзями, починаємо встановлювати намети навколо павільйону, у якому знаходиться місце нашого збору для чаювання, балачок та гри на гітарах. А коли все готово, просто необхідно відвідати головне містечко зі сценами, за яким довелося сумувати весь рік!

По дорозі з великим задоволенням розглядаю намети, вігвами, олдтаймер автобуси Вольксваген, що прикрашені квітами й малюнками тварин, зустрічаю людей у зручному одязі, з квітами у волоссі, та дітьми різного віку. Ми всі заодно і ми разом! З кожним кроком сильніше відчувається спокій. Всі люди – друзі.
Небо – наш дах над головою.
Поле – наш спільний дім.

У містечку можна знайти намети з різноманітними продуктами: їжею, напоями, одягом, фестивальними аксесуарами, колекціями ретро записів, старовинними окулярами, тощо. Також посеред наметів достатньо вільного місця для відпочиваючих під живу музику, яка лунає з ранку до пізньої ночі. Можна прилягти на землю і просто дивитися у небо.

Вам напевно цікаво, хто виступає для величезного натовпу сучасних хіпі? Найрізноманітніші світові й місцеві зірки рок-сцени, фольку, регі, кантрі, блюзу.

Цього року апогеєм фестивалю стала Патті Сміт, хрещена мати панка, чиє ім'я заслужено долучено до залу слави рок-н-ролу! Починаючи свою музичну і письменницьку кар'єру в 70-х роках, Патті досягла великих висот, і досі збирає величезні стадіони шанувальників її творчості, які ностальгують за солодкою епохою хіпі та музичним бумом 70-х. У свої 70 років вона сповнена енергії, сил та емоцій, і ділиться ними з публікою за допомогою гарних та глибоких віршів, покладених на якісну музику.

У попередні роки нам пощастило побачити виконання таких груп, як Porcupine Tree, the Crimson ProjeKCt , AnnenMayKantereit, Joe Bonamassa, Anathema, Jethro Tull, My Sleeping Karma, Tito & Tarantula, Blues Pills, Lola Marsch, Radio Moscow, LaBrassBanda, Colour Haze, Vibravoid, Hidria Spacefolk, Los de Abajo та багато інших. Як ви бачите, ніякого «мейнстріму».

До речі, ледь не забула! Для діточок побудований цілий дитячий квартал з музичними інструментами, гойдалками, ходулями, цирковими атрибутами та іншими атракціонами! Тому що фестиваль дійсно відкритий для всіх груп населення. А якщо не вірите, то приїжджайте і переконайтеся самі. Тільки не забудьте прихопити гітару і залишити вдома упередження, обов'язки та турботи. Don't worry, be hippie!

Burg Herzberg: peace, love, flower power forever!

Seit 1968 in der Nähe von Breitenbach am Herzberg findet jährlich das Hippie Festival **"Burg Herzberg"** statt. Besucher haben die Möglichkeit, mehrere Tage auf den Feldern zu zelten, die Natur sowie gute Gesellschaft, internationale Küche und natürlich qualitativ hochwertige Musik zu genießen.

Der Höhepunkt des Programms war 2017 die weltbekannte Sängerin aus den USA – **Patti Smith**, welche in der Geschichte der Musik als Patin des Punks gilt! Bereits seit den 70er Jahren begeistert Patti ihre Fans mit energetischen Auftritten voller Emotionen, tiefen Klängen und geheimnisvollen Lyrics.

Burg Herzberg – Festival für Musikliebhaber aller Altersgruppen: Die Infrastruktur ist so konzipiert, dass es nicht nur für Erwachsene gemütlich ist, sondern auch für Kinder, welche gerne an der frischen Luft spielen, barfuß laufen und den Sommer genießen wollen, solange Ihre Eltern der Musik zuhören!

Endlose Felder – unser gemeinsames Zuhause, und alle Besucher – eine große Familie. Kommen Sie mal vorbei und verlieben Sie sich mit dem Burg Herzberg!

Афіна Хаджинова

zumba: з танцем до здоров'я

Вже декілька років зумба є одним з найулюбленіших видів аеробіки у світі і навіть ті, хто не дуже дружить зі спортом, із задоволенням ходять на тренування. Мабуть тому, що їх навіть і тренуваннями назвати важко, адже під час занять зумбою відчуваєш тільки задоволення та радість. Але все одно м'язи активізуються, тіло працює і врешті-решт ти відчуваєш себе стрункішим, гнучкішим та… здоровішим. Але в чому ж полягає таємниця?

Історія зумби сягає середини 90х років минулого сторіччя, коли тренер з аеробіки *Альберто "Бето" Перез* забув касету з музикою для заняття. Щоб якось знайти вихід із ситуації, він використав єдину доступну йому музику – і так народився новий вид спорту, ім'я якого навіть було зареєстроване як марка у 2001 році.

"Зумба складається на 90 % з латинської музики, яку доповнюють реггетон, хіп-хоп, хаус та інші, але вони мають займати лише маленьку частину заняття. Хоча ніхто не зобов'язаний дотримуватись цього розподілу. Я вважаю, що саме це й робить зумбу такою цікавою, як і той факт, що кожен тренер викладає за власним стилем", – розповідає Крістін, яка сама є з 2012 року сертифікованим інструктором з зумби (ZIN).

Найважливіше у зумбі це задоволення від танців, а не якомога точніше слідкувати за рухами, про що не втомлюється нагадувати Бето Перез. Крістін додає: *"Музика розповсюджує радість, ці іспанські та південно-американські ритми змушують моє серце битись частіше кожного разу і я просто обожнюю мотивувати інших"*.

Досить розповсюджена думка, що зумба – то суто жіночий вид спорту, є лише упередженням.

Zumba: tanz dich fit!

"Зумба для всіх, тому що під час занять наш організм виробляє багато серотоніну, незалежно від того жінка ти чи чоловік", підтверджує Крістін. Також для всіх, хто думає, що зумба це тимчасове явище, в неї є відповідь: *"Багато хто казав, що це божевілля пройде. Але я можу підтвердити, що зумба є одним з найулюбленіших кардіо-тренувань у фітнес-клубах і стовідсотково має довготривалий потенціал. Тому що зумба — це більше ніж фітнес-курс, зумба — це пристрасть."*

Zumba-Flashmob, Stuttgart, Schlossplatz

Zumba gehört bereits seit Jahren zu den beliebtesten Sportarten weltweit und bringt selbst die nicht so sportbegeisterten Menschen dazu, ins Training zu gehen. Eine Zumba-Stunde fühlt sich jedoch nicht nach einem Training an, sondern nach einer Menge Spaß. Dennoch werden alle möglichen Muskeln im Körper aktiviert und nach dem Kurs fühlt man sich schlanker, beweglicher und... einfach fitter. Was ist das Geheimnis?

Die Geschichte von Zumba reicht in die Mitte 90er Jahre, als der kolumbianische **Aerobic-Trainer Alberto "Beto" Perez**, die Kassette mit der Musik für seinen Kurs vergass. Als Ausweichmanöver, damit der Kurs nicht ausfällt, hat er auf die ihm einzig verfügbare Musik zugegriffen — und so wurde eine absolut neue Fitness-Art geboren, die einen eigenen Namen erhielt, der 2001 sogar offiziell als Marke registriert wurde.

"Zumba besteht zu 90% aus Latin Musik und zusätzlich aus Reggaeton, Hip-Hop, House etc., aber dies sollte immer nur einen geringen Teil der Stunde einnehmen. Letztendlich ist jedoch niemand dazu verpflichtet oder wird kontrolliert, wie die Aufteilung seiner Musik ist. Ich finde genau das macht es so spannend und die Tatsache, dass jeder Trainer anders ist", erzählt Kristin, die seit 2012 als Zumba Instructor (ZIN) tätig ist und Gel[:b]lau in einem kurzen Gespräch einen kleinen Einblick hinter die Zumba-Kulisse gewährt.

Dabei ist es nicht wichtig, wie gut man den Tanzschritten folgen kann, denn an der ersten Stelle steht bei Zumba Spaß, was Beto Perez auch bei der Positionierung von Zumba betont. "Wichtig ist, dass man sich einfach bewegt, schwitzt und vor allem Spaß hat", ergänzt Kristin und führt fort. "Die Musik vermittelt pure Lebensfreude, die spanischen und südamerikanischen Rhythmen lassen mein Herz jedes mal höher schlagen und ich liebes es, die Menschen zu motivieren".

Die ziemlich verbreitete Meinung, dass Zumba eher was für Frauen ist, ist auch nichts Weiteres als ein Vorurteil. "Zumba ist für jedermann, weil sich auf Musik bewegen bei Frauen wie bei Männern Glückshormone ausschüttet", bestätigt die Trainerin. Auch für diejenigen, die denken, Zumba sei nur ein vorübergehender Trend, hat sie eine Antwort: "Zumba ist definitiv ein Dauerbrenner. Viele haben gesagt, dass der Zumba-Hype vergehen wird, aber ich kann bestätigen, dass es immer noch einerder beliebtesten Cardio-Kurse im Fitnessstudio ist.

Es ist mehr, als nur ein Fitnesskurs, es ist eine Leidenschaft."

Also wünsche ich den Gel[:b]lau-Lesern viel Spaß bei der Entdeckung und gehe nun meine Sporttasche für die nächste Runde Freude packen :)

Ілона Ушеніна

Kristin, Zumba Instruktor

~~Заборонені слова~~ в літературі

(історичний ракурс)

Вікторія Михайлова

Готуючи матеріал для цієї статті, я перечитала багато статей у газетах, журналах. Деколи інтернетні пошуки різними мовами “заборонених слів у літературі” приводили мене на форуми, де звичайні люди сперечалися, дивувалися та обмінювалися думками на рахунок заборони використання тих чи інших слів. Через певний час я побачила досить цікаву тенденцію, навіть дві.

По-перше, у всіх дискутуючих з цього приводу були досить чітки позиції, їх можна поділити на тих, хто за заборону певних слів, та на тих, хто проти такої заборони.

По-друге, коли я почала проводити категоризацію заборонених слів по країнах, то досить швидко намітилася цікава тенденція. У англомовних країнах, наприклад Сполучених Штатах Америки, ведуться дискусії про заборону слів релігійно-національного характеру, та слів, які мають, або потенційно можуть мати відношення до тероризму та загрози безпеки країни.

У країнах західної Європи простежується тенденція заборони слів, які якимось чином, можуть образити численних мігрантів та бідну частину населення, як наприклад *"нелегал"* (тому що кожна людина, яка живе на цьому світі легальна та має право на життя), або *"людина міграційного походження"* (у цьому випадку людині досить часто присвоюється етикетка “бідний,,, “без освіти,, та “злочинець,,). У Німеччині також офіційно заборонено використання слів, які тісно пов’язані з Третім Рейхом.

Кожне слово, літературне або діалектне, дуже важливе для мови, для її подальшого розвитку.

Наші східні сусіди переймаються впливом деяких слів на широкі маси, та забороняють використання певних слів сексуального характеру у літературі та засобах масової інформації. До речі, ця заборона викликає протести у звичайних мешканців країни, тому що ці слова є у сучасному суспільстві скелетом, на якому тримаються мова та спілкування пересічних громадян. Інвективну лексику використовують всі, від дітей до дорослих. Ці слова мають досить довгу історію використання й таку саму довгу історію репресій. Існує думка, що цю лексику вже досить давно використовують у російській літературі. Але раніше письменники, не бажаючи відмовлятися від мови свого народу, намагалися трохи маскувати заборонені царями та імператорами слова, а тепер вони відкрито використовуються у літературних творах.

А от в Україні ситуація трохи інша. Хоча у нашій країні час від часу робляться спроби заборонити слова національного чи то сексуального характеру, але ці спроби доволі невдалі — данина сучасним світовим тенденціям. В українській мові спостерігається зовсім інша тенденція, повна або часткова реабілітація слів, які роблять нашу мову незабутньою та автентичною. Саме використовуючи ці слова, які заборонялися у різний час української історії різними режимами та правителями, приходить розуміння нашої історії, гордість за наш народ, який зміг, не дивлячись на спроби придушення мови, не забути ці слова та перенести їх через століття до наших часів.

Німецька журналістка та політолог Антйє Шрупп розглянула у своєму блозі тему “Контекст. Як слова приймають їх значення,,. Вона починає свою статтю роздумами про значення слів взагалі. На її думку слова не мають фіксованого, абсолютного значення. Тільки знаючи контекст, у якому використовується слово, можна надати йому певного значення. Наприклад, який характер має слово *"еліта"* — позитивний чи негативний? Чи взагалі можна відповісти на це запитання? Одне і те ж слово, незважаючи на загально прийняту думку щодо однозначності мови, можна зрозуміти по різному, надати йому різного змісту. Або навпаки, одну ідею чи концепт можна описати різними словами. Тут наразі стає зрозумілим проблема того, що більшість людей не усвідомлює того факту, що будь-яка мова не є дзеркалом об’єктивної реальності, а слова не є етикетками, які автоматично присвоюються предметам, ідеям чи проблемам.

Книга, написана сто років тому, не змінюється мовно, але коли читаєш та інтерпретуєш її у сучасному контексті, вона має зовсім інше значення.

З плином часу мови вмирають або народжуються, слова міняють свої значення, тому що контекст змінюється. Книга, написана сто років тому, не змінюється мовно, але коли читаєш та інтерпретуєш її у сучасному контексті, вона має зовсім інше значення. Наприклад, всі знають, що використання слова *"негр"* не є політично-коректним в сучасній мові. Вивчаючи історію расизму та визволення з рабства, розумієш, що це слово вже довгий час не було зовсім нейтральним, але ще на початку двадцятого століття використовувалося у різних мовах.

Наразі широко дискутується заміна “расистських” слів у дитячій літературі на слова, які мають нейтральне значення. Наразі дуже цікаво спостерігати за дискусіями між тими, хто вважає, що заборонені слова треба негайно забрати з дитячої літератури і тими, хто вважає, що переробка авторського тексту під сучасний контекст не принесе користі ні літературним творам, ні дітям. Можливо має сенс дозволити майбутнім поколінням читаючи книги з використанням слів авторського тексту самим робити висновки щодо того, як значення слів змінюється з плином історії?

Так само можна сперечатися, чи є сенс у забороні трьохсот сімдесяти семи слів Міністерством національної безпеки Сполучених Штатів Америки. У цей перелік входять такі слова, як *"національна гвардія"*, *"агент"*, *"смерть"*, *"хмара"* або *"вірус"*. Статті журналістів в інтернеті, переписка по електронній пошті та різним соціальним мережам скануються на наявність цих небезпечних слів.

Тому потрібно слідкувати за словами, які викладаються у будь-які ресурси інтернету. Тому що, запостивши щось на кшталт “У мене вірус, лежу дома з температурою майже сорок, на вечірку не прийду”, можна випадково привернути увагу агентів, які невпинно борються з тероризмом та захищають спокійний сон пересічних громадян.

А от заборона слів пов’язаних з нацистським режимом має широку підтримку населення різних країн. Використання випадкове або навмисне, таких слів супроводжується різкою критикою та привертає у Німеччині увагу. У німецькій мові є 10 стигматизованих слів, наприклад таких як *"винищування", "остаточне рішення"* (єврейського питання)”, *"гестапо", "селекція"* і.т.д. Кожне з цих слів має свою історію вживання, та мало колись зовсім інше семантичне значення, яке змінилося під час використання у Третьому Рейху.

В Україні історія заборонення слів трохи інша. Ліна Костенко дуже влучно сказала, що нації вмирають не від інфаркту, їм спочатку відбирає мову. А от мову відбирає тоді, коли з організму виривають ті чи інші слова. Кожне слово є невід’ємною частиною мови. Поступова заборона вживання слів приводить до збіднення мови, початку поступової деградації, а за певних умов — до смерті або асиміляції з іншою значно багатшою мовою.

> Мова є вагомим атрибутом кожної нації, оберегом самого існування народу, рушійною силою його само-визначення

Тому кожне слово, літературне або діалектне дуже важливе для мови, для її подальшого розвитку.

У 1960-1970 роках з лексичного запасу української мови були вилучені певні слова, що привело до того, що певна частина населення не володіє літературною українською мовою та використовує суржик, мовний сурогат, який почав формуватися у той час.

Під час панування радянської системи процес цензури був дуже вдосконалений. А цензори, тобто редактори головного органу цензури, використовуючи мовну політику Радянської Влади, поступово впроваджували в українську мову елементи російської та забороняли елементи української, тобто робили штучну уніфікацію говірок. Найактивніше вилучалися з літературного та мовного процесу слова західно-українського походження. Цей західно-український діалект найбільше відрізнявся від російської мови, тому влада намагалася якомога швидше нейтралізувати його вплив на літературний процес. Тому заборонялося використання таких простих, звичайних та улюблених слів, як *"люстерко", "пан", "краватка"* та *"добродій"*. Жертвою радянської цензури стало також слово *"рація"* та вираз *"мати рацію"*.

Також сумна доля спіткала слово *"відтак"*, хоча цей прислівник використовувався у літературній мові ще за часів М. Коцюбинського. Взагалі-то можна зрозуміти, чому тоталітарний режим намагався витиснути з української мови слова з західно-українського діалекту, слова, які використовували у своїх творах І. Франко, М. Коцюбинський, Леся Українка та звичайні люди у культурних осередках Галичини та Буковини. Він був і залишається настільки багатим, своєрідним, що не вписувався у вузьку та обмежену мовну норму радянського тоталітаризму.

Українська мова не зникла, але наразі ми можемо спостерігати сумні наслідки процесу втручання в неї. Ми повинні пам’ятати, що мова є вагомим атрибутом кожної нації, оберегом самого існування народу, рушійною силою його самовизначення. Закріплення в українського народу його національного “я” може відбуватися тільки через мову, тільки через реанімацію та реінкарнацію заборонених тоталітарним режимом слів.

Закінчуючи цю статтю, хочу запросити Вас, шановний читачу, замислитися над такими питаннями, як: *"що таке мовно-коректно?", "які слова можна вживати, а які заборонено?", "хто вказує нам, яке слово є у сучасному контексті дискримінуючим, а яке можна реабілітувати?"* Фантазії письменників ніби-то не мають кордонів і ніяких обмежень.

Чи все-таки мають?

Огляд літератури

Жанна Огірчук

Оксани Забужко

МУЗЕЙ ПОКИНУТИХ СЕКРЕТІВ

Мабуть важко знайти людину, яка цікавиться сучасною українською літературою і водночас не знайомий з персоною Оксани Забужко. Ця тендітна жінка вже давно є значущою персоною не лише української літературної платформи, але й світової, на якій вона гідно представляє свою Батьківщину.

Коротко про автора: народжена в родині філологів у м. Луцьку. Переїхавши з батьками, що переслідувалися КДБ, до Києва, закінчила філософський факультет та аспірантуру з естетики Київського університету ім. Т.Шевченка. Є старшим науковим співробітником Інституту філософії НАН України. Читала лекції у всесвітньо відомих університетах, зокрема, Гарвардському, Єльському, Колумбійському. Твори О.Забужко є всесвітньо відомими, її вірші перекладалися на 16 мов, в 1997 році були удостоєні Поетичної Премії Global Commitment Foundation. Серед інших її нагород – премії Фонду ім. Хелен Щербань-Лапика (США), Фонду Рокфеллера, Департаменту культури ім. Мюнхена.

«Я не цікавлюся політикою - я цікавлюся світом, в якому я живу, і відповідно Україною, часом, епохою, в якій я живу...» (цитата)

Її найвидатніший, за оцінками української та зарубіжної критики, роман «**Музей покинутих секретів**» – це родинна сага, в якій переплетені десятки доль і сюжетів. В ній українська історія за останні шістдесят років уперше постає живою і цілісною. Друга Світова, закриті архіви КДБ, забуті драматичні сторінки радянських 70-х-80-х та ранні 2000-і. Все це переломлюється у долях героїв.

Оксани Забужко

УКРАЇНСЬКИЙ ПАЛІМСЕСТ

Велика література і жорстока правда – про владу минулого над майбутнім, про кохання і смерть, про споконвічну війну людини за право бути собою. Цікаві сюжетні перипетії і детективність оповіді не залишать читача байдужими. І звичайно, не залишиться непоміченою мова, вигадлива і пістрява. Мова не «для життя», а для милування – забуті й винайдені конструкції, несподівані лексичні поєднання, між тим, вона втримується на межі читабельності.

Книга «**Український палімсест**» являє собою інтерв’ю з Оксаною Забужко відомої варшавської журналістки Ізи Хруслінської, майстерно оформленого у художню форму. Це цілковите мереживо персональної сімейної історії і історії національної. Саме цю книжку можна радити, як «вступ до українознавства», бо на її сторінках безліч цікавих фактів, не висвітлених з тих чи інших причин в масовій літературі та медіа. Така собі літературна родзинка, яка легко читається та сприймається. Питання про життя і творчість, про біографію і долю, про улюблені книжки та культурні взірці для наслідування чергуються з роздумами про сучасний світ і місце в ньому України, про її історичний шлях та генетичні хвороби української незалежності після 1991 року. Складний і багатовимірний образ української ідентичності, що постає з цих розмов, допоможе читачеві краще орієнтуватися у колізіях українського неспокійного сьогодення.

JAZZFEST BERLIN – це...

31. OKTOBER — 5. NOVEMBER

Berlin ist die Traumstadt jedes Musikers. In Berlin werden Träume wahr oder zerstört. Berlin ist seit 54 Jahren die Heimat eines der ältesten Jazzfestivals in Europa. Jazzfest Berlin ist nicht nur Fest der Musik. Jazzfest Berlin ist eine Plattform für Zusammenarbeit, Improvisation und persönliche Entwicklung.

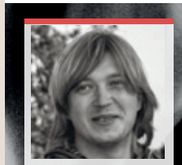

Юрко Сущ

Повна програма фестивалю стане відома **20-го вересня**, а квитки можна буде купити починаючи з **28-го вересня**. Слідкуйте за інформацією.

Берлін — місто мрії для будь-якого музиканта. Тут мрії збуваються і тут вони також розбиваються вщент. Музиканти їдуть сюди з усього світу. Навіть якщо це значить грати на "баняках" на вулиці біля метро. Вони їдуть, щоб грати свою **музику**, щоб бути почутими. Усіх їх об'єднує надія, що тут їх зрозуміють і оцінять, що тут вони знайдуть однодумців. Музику в Берліні можна почути всюди і завжди, будь-якої пори року, вдень і вночі, на будь-який смак. **Берлін** — це столиця техно. Берлінський філармонічний оркестр — один з найкращих в світі. Берлін — це місто одного з найстарших джазових фестивалів в Європі.

Вже більше п'ятдесяти років **Jazzfest Berlin** збирає восени митців зі всього світу, об'єднуючи їх на тиждень в суцільний згусток музики, свободи, емоцій, любові і порозуміння.

Перші "Дні джазу в Берліні" (**"Berliner Jazztage"**, назва фестивалю до 1981 року), організував в 1964 році німецький музичний журналіст Йоахім-Ернст Берендт в рамках Berliner Festwochen. Тема фестивалю "Чорний-білий, Африка-Європа" піднімала питання рівності і прав людини. Мартін Лютер Кінг надіслав листа підтримки, в якому підкреслив важливу роль джазу в боротьбі за громадянські права в США, а головною подією фестивалю став виступ квінтету **Майлса Девіса**. Вже з наступного року фестиваль став окремою незалежною культурною подією, а час проведення перенесли з вересня на листопад.

Jazzfest Berlin — це не просто свято музики, це також платформа для спілкування, для поширення філософії джазу, інструмент для порозуміння і залагодження конфліктів. Фестиваль, що проводився в Західному Берліні, в епіцентрі протистояння Заходу і Сходу, був завжди відкритим для музикантів зі Східної Європи.

Jazzfest Berlin — це також майданчик для співпраці, експериментів, імпровізації та розвитку. За 54 роки фестивалю в ньому взяло участь 5184 музикантів, а **Майлс Девіс** приїжджав сюди сім разів. **Jazzfest Berlin** — це навіть не лише майданчик, це натхнення, що породжує нові композиції, визначає напрямок, творить музику, філософію, історію.

Цього року Jazzfest Berlin пройде з 31 жовтня по 5 листопада. Вперше за 54 роки фестиваль буде мати "artist in residence", композитора і ударника з Нью-Йорка **Тайшоуна Сорі**. Понад 150 музикантів з усіх куточків світу протягом п'яти днів заповнюватимуть простір музикою в Haus der Berliner Festspiele і ще декількох додаткових залах. Це буде третій і останній рік фестивалю під керівництвом британського публіциста Річарда Вільямса. В світлі можливого виходу Великобританії з Європейського співтовариства, організатори планують цьогоріч цікаві експерименти в джаз-клубі A-Trane, де три ночі поспіль музиканти з **Берліна і Лондона** будуть грати разом в найнесподіваніших поєднаннях.

За задумом організаторів Jazzfest Berlin має стати ще однією демонстрацією того, що джаз відкритий для всіх, хто, залишаючи за собою право бути не таким як усі, шукає шляхи до порозуміння і співпраці

DM: Дніпро та Мюнхен — знайдіть різницю

Літо 2017 було відзначено багатьма цікавими культурними подіями.
З 30-го червня по 14-те липня у стінах Генерального Консульства України в Мюнхені відбулась виставка чорно-білих світлин Дмитра Іткіна "DM", який входить у 20-ку найкращих фотографів України.
"*DM – це чорно-білі світлини, зняті на вулицях Дніпра та Мюнхена. На них не позначено, в якому саме місті це знято. Ви побачите, як багато спільного між нашими містами та країнами. Україна – це Європа!*" – описує ідею проекту пан Іткін на своїй офіційній сторінці у соціальній мережі Facebook.

Дмитро Іткін народився у 1970 році у Донецьку. Серйозно займатись фотографією почав у 2007 році і вже рік потому отримав свою першу персональну виставку – "Америка: Люди, птахи, міста", яка відбулась у "Галереї 13" у Донецьку.
З 2012-го року Дмитро Іткін є членом Національної Спілки Фотохудожників України. Його улюблений жанр – "стріт-фото", а для зйомки він віддає перевагу плівці та чорно-білій гаммі.
Роботи Дмитра Іткіна можна побачити у галереях Києва, Мілана та Сан-Франциско. Сам фотограф наразі живе та працює у Мюнхені

DM: Wo ist der Unterschied zwischen Dnipro und München

In den Räumlichkeiten des Generalkonsulats der Ukraine hat die Fotoastellung "DM" des ukrainischen Fotografen Dmytro Itkin stattgefunden.
Vom 30. Juni bis zum 14. Juli konnten die Besucher eine Reihe der Schwarz-Weiß-Fotos sehen, welche auf den Straßen von München und der ukrainischen Stadt Dnipro aufgenommen wurden.
DM beinhaltet eine Reihe der Schwarz-Weiß-Fotos die auf den Straßen von München und der ukrainischen Stadt Dnipro aufgenommen wurden. Es gab keinen einzigen Stadtnamen auf den einzelnen Bildern: "Sie werden sehen, wie viele Ähnlichkeiten es zwischen den beiden Städten gibt", erklärt Dmytro auf seiner Facebook-Seite.
Dmytro Itkin wurde 1970 in Donezk geboren und hat 2007 angefangen, sich ernsthaft mit Fotografie zu beschäftigen. Bereits 2008 fand seine erste Ausstellung unter dem Namen "Amerika: Menschen, Vögel, Städte" in Donezker "Galerie 13" statt.
Seine Lieblingsgenre ist Street Photography, für die Aufnahmen werden Film und schwarz-weiße Farbpalette bevorzugt.
Die Werke von Dmytro Itkin sind in den Galerien in Kyiw, San Francisco und Mailand ausgestellt.
Der Fotograf selbst lebt und arbeitet zurzeit in München.

За матеріалами Наталії Ткачук

Яка чудова осінь! Нарешті ці яскраві кольори та опале листя. А ще...

Я от як переїхала в Німеччину, стала любити різні смаколики: смажені каштани, гарбузовий суп з фініками та глінтвейн.

А ще почала прикрашати квартиру різним осіннім декором, щоб було затишніше.

Також люблю на Хеллоуін піти у місто та подивитися як дорослі та діти, вдягнені у веселі костюми, святкують та гуляють.

Осінь – це також час для теплого одягу, яскравої парасольки та високих гумових чобіт…

А за що ти любиш осінь?

Gel[:b]lau ist...

Druckmagazin:

- 64 Seiten
- Farbdruck
- 500 Ex.

Unsere Zielgruppe

- Ukrainische Diaspora in Deutschland
- Progressive Aktivisten in der Ukraine
- Alle, die sich für die ukrainische Kultur interessieren

ca. 1000 Like **fb.com/gelblau.ua**

E-Magazin:

www.gelblau.net

Gel[:b]lau – це не просто журнал.
Це перше україномовне розважально-пізнавальне періодичне видання за кордоном такого формату.
Gel[:b]lau – суто волонтерський проект, над яким команда та автори працюють на сьогоднішній день у свій вільний час безкоштовно, тож команда часопису радіє кожному благодійнику!

Зробіть свій благодійний внесок та
допоможіть забезпечити вихід наступного номеру!

Zahlungsempfänger: Ukrainisches Atelier für Kultur & Sport e. V.
IBAN: DE17600501010002857079, SWIFT-Code(BIC): SOLADEST600
Kreditinstitut: BW Bank Stuttgart
Verwendungszweck (bspw.): Für satzungsgemäße Ziele / Zwecke